

DAN COSTE

MICROSOFT

ÎNGERUL PĂZITOR

DAN COSTE

MICROSOFT
ÎNGERUL PĂZITOR
- VOLUMUL I -

DAN COSTE
MICROSOFT ÎNGERUL PĂZITOR

Editor Aldo Press, București

© by Aldo Press, 2010
© by Dan Coste,

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Aldo Press

Informații, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare și tipărire de cărți și broșuri
OP 76, CP 161, București, 062590
Tel./Fax 4341750;
Email aldopress@rdsmail.ro
Site: www.aldopress.ro
Email autor: danionescu20002000@yahoo.com
ISBN: 973-701-025-6

BUCUREȘTI, Iunie 2010

În loc de motto

Microsoft Ireland Operation Limited:

Microsoft se angajează să apere Guvernul României față de oricare dintre următoarele pretenții ridicate de către o terță parte neafiliată și vom plăti suma stabilită pe bază de hotărâre judecătorească definitivă defavorabilă (ori potrivit unei tranzacții la care noi vom consimți):

- pretenții conform cărora un produs comercial sau remediere încalcă brevetul, dreptul de autor al acesteia sau marca de comerț ori își însușește în mod ilegal secretul comercial, sau

- pretenții conform cărora furnitura service încalcă dreptul de autor ori marca de comerț sau își însușește în mod ilicit secretul comercial.

Aveți obligația de a ne notifica în scris cu promptitudine cu privire la orice astfel de pretenție și ne veți acorda controlul exclusiv asupra susținerii apărării împotriva pretenției ori tranzacționării acesteia.

În cazul în care primim informații referitoare la formularea unei pretenții de încălcare în legătură cu un produs comercial, remedieri sau furnituri service putem ca, pe cheltuiala noastră și fără a avea vreo obligație în acest sens, fie 1 - să obținem pentru dumneavoastră dreptul de utilizare în continuare a produsului, remediilor sau furniturilor service cu privire la care a fost ridicată pretenția de încălcare, fie 2 - să modificăm produsul, remediile sau furniturile service ori să îl înlocuim cu un echivalent cu aceeași funcțiune, pentru a nu mai reprezenta o încălcare, caz în care veți înceta imediat să mai utilizați produsul, remediile ori furniturile service cu privire la care a fost formulată pretenția de încălcare.

PREFAȚĂ

Majoritatea populației acestei țări încearcă percepția că trăiește într-o țară coruptă sau foarte coruptă. Iar justiția se află în topul celor mai corupte (până-n măduva oaselor) insituții ale statului. România a primit până în prezent cele mai multe condamnări la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, din cauza nerespectării în justiție a unor drepturi cetățenești și de proprietate. Cu suma de peste 12 milioane de euro despăgubiri pe care a fost obligată să le plătească celor nedreptățiți de o justiție coruptă, țara noastră se află pe primul loc din Uniunea Europeană în acest rușinos clasament.

Recent, în premieră probabil mondială, un judecător al curții supreme de justiție a unui stat a fost băgat după gratii, în vederea anchetării sale în stare de reținere și trimiterii în judecată. Este vorba despre judecătorul Florin Costiniu, implicat într-un scandal de corupție, avându-l drept vector principal pe senatorul PSD Cătălin Voicu. Costiniu a fost pus în libertate după două zile de arest, de către colegii săi judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Ca reporter de investigații, cu o expertiză de peste douăzeci de ani în domeniu, mă situez de mult timp pe

poziția celor care cred că Justiția Română este printre cele mai corupte instituții ale statului. Cu mențiunea că, dacă populația doar percepe acest cancer care macină societatea românească, eu m-am și confruntat cu justiția în sute de situații.

Am avut de-a face cu oameni, fapte, situații, răzbunări, orgolii nemăsurate și ambiții prostești care s-au derulat atât în sălile de judecată, cât și în afara lor. Pentru îndrăzneala mea, de a mă amesteca în afacerile murdare ale unora sau altora, am fost pârât în circa 100 de dosare penale și civile, târât prin secții de poliție, parchete, judecătoria și tribunale. Cu ajutorul bunului Dumnezeu, acuzațiile ce mi-au fost aduse au fost respinse în totalitate de către instanțele de judecată și organele de urmărire penală, pe baza probelor pe care le-am prezentat în susținerea articolelor publicate în mai multe ziare și reviste.

De asemenea, am fost chemat în fața Consiliului de Onoare al Clubului Român (CRP) de Presă, prezidat de vestitul Cristian Tudor Popescu și nu mai puțin celebrul Mihai Tatulici, ca să dau explicații în legătură cu dezvăluirile mele privind corupția la nivel înalt și furtul de inteligență, pe care le probam chiar în articolele cu numeroase mărturii.

În tot acest timp am avut ocazia să văd cum unii justițiabili „mureau” cu dreptatea în mână, din cauză că reprezentanții ai justiției motivau decizii, negru pe alb, precum că albul ar fi negru și invers.

Dacă ne-am lua după anumiți analiști, care consideră că România nu se află (la figurat vorbind) în Europa, ci în Orient, corupția - în special mita și traficul

de influență - în particular n-ar trebui privite ca o tristă realitate. Ci ca o stare de spirit, ori o a doua natură a românului, de la cel mai necăjit până la cel mai înstărit. Cu toții dăm șpagă cu zâmbetul pe buze și apelăm la cunoscuți când avem nevoie de ceva. Este o stare de normalitate, iar nu o excepție. Și-atunci, de ce ne mai mirăm când țările civilizate consideră România printre cele mai corupte din lume. Avem corupția pe care o merităm, așa cum ne lăsăm conduși de corupții pe care îi alegem, cu drag și voioșie, din patru în patru ani.

Judecătorii sunt o categorie printre cele mai favorizate din țara noastră, lefurile lor având multe cifre. Li s-au dat bani mulți, chipurile, ca să nu poată fi corupți. Dar cum corupția se află în sângele multora dintre aceștia, demersul s-a dovedit inutil. Cu cât au mai multe bunuri și valori, cu atât vor mai mult. Asemănător este și cazul medicilor, care se plâng de douăzeci de ani că sunt prost plătiți, și asta cam așa e. Dar nimeni n-a vorbit în mod serios până acum despre medicii incompetenți și nici nu s-a pus întrebarea de ce atât de puțini au fost eliminați din sistemul medical pentru mall praxis. Iar peste toate acestea, îmi exprim și eu o mare nedumerire. Dacă medicii sunt așa de prost remunerați, cum se face că toți dobândesc locuințe luxoase, case de vacanță și mașini dintre cele mai scumpe, după doar câțiva ani de practică? De unde bani, că doar nu din leafă?!

În sutele de investigații jurnalistice pe care le-am realizat m-am întâlnit cu fel de fel de situații, unele mai neobișnuite decât altele. Dar dintre toate, una le depășește de departe pe celelalte, motiv pentru care

m-am hotărât să scriu despre ea.

Cartea de față este doar începutul halucinant al unei povești adevărate, care pentru un om normal la cap aduce mai degrabă a science fiction. Probabil că vor urma alte volume, conținând toate implicațiile aface-rii, adesea de neimaginat pentru o minte sănătoasă.

În puține cuvinte, este vorba despre un om care a creat inteligență software, recunoscută și premiată pe plan european și internațional. La scurt timp, produsul i-a fost piratat și o adevărată rețea bine organizată a început să se înfrupte din munca lui. Rețea coordonată la nivel înalt de... înalți funcționari de stat. Când a reclamat situația organelor competente, s-a trezit pus sub acuzație și investigat, târât prin tribunale și primind amenințări chiar de la polițiști superiori din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române. Care vașnici apărători ai legii „l-au prevenit” că, dacă nu se potolește, i se va ridica dreptul de a părăsi țara (deși deține dublă cetățenie româno-elvețiană), existând riscul ca familiei sale să i se întâmple ceva rău.

Ca să i se închidă gura, i-a mai fost furată o casă pe bază de documente false dovedite, după ce asupra lui avuseseră loc două atentate. Greu de crezut, nu?

Cu toate acestea, este purul adevăr. Cu mențiunea că, după aproape șase ani de zile, dreptatea în acest caz se lasă încă așteptată. Și cu mențiunea că unul dintre judecătorii care au decis că negrul este alb, în ciuda unor probe contrare irefutabile, se numește Viorica Costiniu, de la Curtea de Apel București. Nimeni alta decât soția judecătorului Florin Costiniu, de la Înalta Curte de Casație și Justiție, reținut, eliberat și anchetat

pentru fapte de corupție, în cadrul grupării de tip mafiot coordonate de senatorul Cătălin Voicu.

La sfârșitul anului 2009, în cadrul unei întâlniri - în calitate de reporter special la ziarul „Cotidianul” - cu Procurorul General al României, Laura Codruța Kovesi și Marius Iacob, procurorul șef al Secției de Urmărire Penală și Criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție mi s-a comunicat că la Direcția Națională Anticorupție (DNA) nu se mai află niciun dosar mai vechi de doi ani. Atunci, am adus în discuție cazul furtului de inteligență de la SC OMNIS GROUP SRL, nesoluționat de mai bine de șase ani, coroborat cu cel al furtului unei case aparținând proprietarului acestei firme. Cei doi s-au privit cu înțeles în adâncul ochilor, după care Iacob ne-a declarat: „Cunosc speța, dar acolo lucrurile sunt ceva mai complicate, datorită complexității dosarului. Din acest motiv durează mai mult”.

Aha!

CAPITOLUL I

Dacă nu ești parte a soluției, ești parte a problemei

Proprietarul OMNIS GROUP a plecat din țară pe vremea lui Ceaușescu și s-a întors în 1990. Nu cu foarte mulți bani, ca să facă negustorie, ori să investească în te miri ce, ca apoi să speculeze investiția. Nici cu promisiuni și șpăgi, în schimbul cărora să obțină contracte cu statul. Omul a investit în inteligența românească, pentru a demonstra că românii nu sunt mai proști decât alții, ci dimpotrivă. Ce a pățit din cauza acestei îndrăzneli vom arăta în cele ce urmează.

Creată în 1990, SC OMNIS GROUP SRL a fost prima companie românească înființată exclusiv pentru dezvoltare de software. Firma a angajat, în perioada 1990 - 2000 peste 100 de tineri, absolvenți ai Facultăților de Calculatoare, Informatică și Cibernetică din România, la sfârșitul intervalului având 48 de angajați permanenți. OMNIS a fost și primul partener român al colosului american Microsoft.

Grație eforturilor depuse și investițiilor făcute vreme de zece ani, OMNIS a creat în anul 2000 primul produs ERP (Enterprise Resource Planning) original românesc - sistemul ISIS - recunoscut și apreciat ca atare de Microsoft Corporation. Softul a fost prezentat pe site-ul intern al corporației lui Bill Gates, ca făcând parte dintre cele mai bune opt produse din lume la momentul respectiv.

Sistemul ERP este un instrument software ce facilitează integrarea tuturor informațiilor dintr-o organizație într-o platformă unică. Scopul ERP este de a asigura transparența datelor în cadrul unei organizații și de a facilita accesul la orice tip de informație utilă în desfășurarea unei activități. Domeniile de aplicabilitate sunt: producția (planificare și urmărirea dinamicii acesteia), gestiunea (evidența stocurilor, furnizorilor, plăților și încasărilor), salariile (calculul acestora și managementul informațiilor referitoare la personal), contabilitatea (evidența financiar contabilă), imobilizări (evidența mijloacelor fixe și calculul amortizării), CRM (managementul relațiilor cu clienții), BI (rapoarte, analize, prognoze).

În anul 2001, OMNIS GROUP SRL a câștigat la Amsterdam, în cadrul competiției „Microsoft EMEA RAD Awards”, Premiul I pentru cel mai bun produs ERP din Europa, denumit ISIS.net. Asta la vremea când compania lui Bill Gates nu dezvoltă un astfel de produs. De asemenea, a mai obținut un premiu la Paris, în 2002, pentru cea mai eficientă utilizare a tehnologiilor Internet, în cadrul altei competiții organizate de Microsoft Corporation.

Ticălosul protocol

La prima vedere, subcapitolul ce urmează n-ar avea nicio legătură cu subiectul acestei cărți. În ciuda acestui fapt, lucrurile nu stau tocmai așa, după cum se va vedea. Mai ales că, de structura secretă la care ne vom referi în continuare n-a fost străin nici senatorul Cătălin Voicu, primul parlamentar arestat pentru suspiciuni de corupție la nivel înalt. Și nici finanțistul

Sebastian Vlădescu, care a beneficiat din plin de serviciile secrete și ilegale ale unei dubioase instituții moșite în anul 1998.

Ca urmare a criticilor Uniunii Europene că România nu deține niciun organism care să lupte împotriva corupției, în anul 1998 au fost puse bazele celei mai temute structuri de poliție politică postdecembristă. Atât de temută și de secretă, încât nici până azi nu se știe dacă mai funcționează ori nu, în ce scop, cine o conduce și din ce bani este finanțată? Toți factorii importanți de decizie, care ar putea furniza informații în legătură cu aceste aspecte, se dau loviți de amnezie, ori refuză să ofere lămuriri întrebărilor legitime ale opiniei publice. De menționat că, la ora creării acestei structuri, nu exista un cadru legal care să reglementeze o atare activitate.

În guvernarea Radu Vasile a fost încheiat un protocol interministerial privind „cooperarea în domeniul combaterii criminalității organizate și corupției”, care prevedea constituirea UNITĂȚII NAȚIONALE INTERFORȚE. Iar aceasta se baza pe activitatea permanentă a GRUPULUI OPERATIV CENTRAL (GOC), fără legătură cu ceea ce înțelegem printr-o anchetă penală, ci bazându-se pe întocmirea de dosare secrete de șantaj, „jocuri și combinații operative” etc., chiar și în „scop preventiv”. Structura a fost alimentată cu fonduri de Ministerul Finanțelor, fiind coordonată de șeful secției anticorupție, urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului General. Entitățile componente erau (și probabil mai sunt și astăzi, de vreme ce nimeni până acum nu a declarat desființarea GOC) Ministerul Justiției (Valeriu Stoica), Ministerul Public, Ministerul de Interne (Gavril Dejeu), respectiv: Serviciul Român de Informații (Costin Georgescu) și Serviciul de Informații

Externe (Cătălin Harnagea).

Componența GOC:

1. General Mircea Zărie - adjunct al Procurorului General
2. Secretar de stat Liviu Popescu
3. General de divizie Nicolae Berechet
4. General de divizie Anghel Andreescu
5. General de divizie Nicolae Oprea
6. General de divizie Virgil Ardelean, zis „Vulpea”
7. General de divizie Ionel Crăciun.

Să mai adăugăm că ținta filajului, interceptărilor audio-video și întocmirea ilegală a unor dosare secrete de către GOC viza oameni de afaceri, o categorie largă de funcționari publici, parlamentari, politicieni, membri ai societății civile ș.a. De asemenea, trebuie spus că în grup au fost atrași lucrători din principalele servicii secrete ale țării, din Ministerul de Interne și procurori cu vechi state de plată, care în timp nu au fost afectați defel de regimurile politice care s-au succedat la conducerea țării, grație potențialului informațiilor obținute de-a lungul activității GOC.

Abia în primele luni ale anului 2000, după ce funcționase „la secret” mai bine de un an de zile, GOC a scos pe piață un PLAN DE MĂSURI (vezi anexa 1 de la sfârșitul cărții), privind intrarea într-o aparentă legalitate. Parchetul Național Anticorupție, actuală Direcție Națională Anticorupție, încă nu exista.

Dincolo de scopul declarat privind păstrarea așa-zisului secret de stat și prevenirea faptelor de corupție, GOC a intrat în posesia a numeroase informații care, în timp, s-a dovedit că au fost folosite ca arme de șantaj, defăi-

mare, intimidare și alte asemenea fapte ilegale. Pe hârtie, această structură secretă a funcționat până în august 2001, când ar fi fost înlocuită cu o alta, tot interministerială, gândită de primul-ministru Adrian Năstase. Așa a luat ființă CONSILIUL NAȚIONAL pentru PREVENIREA CRIMINALITĂȚII. În martie 2005 și această invenție a fost înlocuită de echipa Călin Popescu Tăriceanu cu CONSILIUL pentru COORDONAREA IMPLEMENTĂRII STRATEGIEI NAȚIONALE ANTICORUPȚIE, care a funcționat până în 2007. Ce numitor comun au toate aceste structuri mai mult sau mai puțin secrete: o aparentă INEFICIENȚĂ și realizarea unor dosare de poliție politică. Rezultatele acestor organe s-au limitat la demascarea câtorva subofițeri de pe la sate, care au primit mită două găini sau un purcel de lapte, ori a unui vameș care s-a mânăjit cu 200 de dolari, fiindcă avea familie grea, iar leafa nu-i ajungea. În rest, nimic.

Dar mai interesant este altceva: nimeni nu poate spune dacă GOC mai funcționează la ora actuală, chiar și sub o formă ultrasecretizată. Chestionați de presă, Emil Constantinescu (fost președinte al țării), Mircea Zărie (fost coordonator al GOC), Valeriu Stoica (fost ministru de Justiție) și Costin Georgescu (fost director SRI) au ridicat din umeri, pozând în persoane neputincioase ori amnezice. Doar generalul Berechet a fost cât se poate de precis într-o declarație către cotidianul ZIUA: „Mecanismele există, iar de funcționat funcționează în continuare”. Pe ce bani și în slujba cui, asta n-a mai precizat.

De-a lungul incertei sale existențe activitatea GOC trebuie să fi fost una laborioasă. Că doar oamenii atrași în această structură de poliție politică, profesioniști

sadea, n-au stat cu mâinile-n sân, mulțumindu-se doar să încaseze salarii grase din banii contribuabilului, fără să facă nimic. Au realizat dosare peste dosare, care au fost arhivate, unele scoase pe piață și valorificate la momentul oportun. Cum nu se știe dacă GOC mai funcționează la ora actuală, nu se cunoaște nici ce s-a întâmplat cu dosarele realizate de agenții secreți ai structurii sau în posesia cui au ajuns. Dilemă asupra căreia cineva ar trebuie să se aplece, până la urmă.

Un alt amănunt capital privind cazul ce face obiectul acestei lucrări: La începutul anului 2000, finanțistul Sebastian Vlădescu rezerva, la Oficiul de Stat pentru Inventii și Mărci, numele firmei ROMANIAN SOFT COMPANY, după care înființa societatea cu răspundere limitată respectivă. Vlădescu era secretar de stat în Ministerul Finanțelor (care finanța funcționarea GOC), beneficiind totodată de „lucrările” realizate de structura ce supraveghea operativ și secret inclusiv oamenii de afaceri de succes.

Tot din presă ar mai fi de menționat un comunicat al unui așa-zis Serviciu Secret Anticorupție, tot secret, dar care nu pare a fi o structură a statului, de vreme ce aduce atingere activităților obscure ale acestuia:

GOC reprezintă legiferarea la nivel de stat a mafiei din Poliție, mai ales din birourile de combatere a crimei organizate, care și-a constituit cadrul legal pentru a-și extinde activitățile infracționale de la furat din port, la furat economia națională, și în perspectivă fondurile europene alocate României.

Parteneriat de taină

În februarie 2001, aparent fără nicio legătură cu disputele ce aveau să urmeze peste câțiva ani între SC OMNIS GROUP SRL și SC ROMANIAN SOFT COMPANY SRL, Guvernul Adrian Năstase dispune înființarea Grupului de Promovare a Tehnologiei Informației în România (prin HGR nr. 271/2001), pe baza unei strategii pusă la cale de Dan Nica, ministrul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației de la acea vreme.

Dintre principalele atribuții ale noii entități spicuiem:

- aprobarea proiectelor directe și a bugetelor anuale aferente acestora, din domeniul comunicațiilor și tehnologiei informației, ale instituțiilor publice;
 - aprobarea și coordonarea proiectelor din domeniu, mai mari de 100.000 de euro, implementate în instituțiile publice și companiile/societățile naționale sau comerciale la care statul este acționar majoritar;
 - aprobarea proiectelor din domeniul comunicațiilor și tehnologiei informației care necesită garanții guvernamentale;
 - ordonatorii principali de credite vor aproba și vor coordona proiectele mai mici de 100.000 de euro din domeniul comunicațiilor și tehnologiei informației.
- Grupul îi are în componență pe:
- primul-ministru - președinte;
 - ministrul Finanțelor Publice;
 - ministrul Administrației și Internelor;
 - ministrul pentru coordonarea Secretariatului General al Guvernului;
 - ministrul Educației și Cercetării;

- ministrul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației;
- ministrul delegat la Ministerul Educației și Cercetării - pentru activitatea de cercetare;
- secretar de stat la Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației - secretar.

La art. 5 al HGR nr. 271/2001 se mai prevede că Grupul de Promovare a Tehnologiei Informației în România poate delega unor persoane din afara grupului anumite competențe referitoare la îndeplinirea obiectivelor și la managementul proiectelor stabilite prin respectiva hotărâre.

Ca un făcut, la data de 17 septembrie 2003, ignorând orice fel de concurență, Cabinetul Năstase semnează cu compania lui Bill Gates, la Roma, un Parteneriat Strategic Guvern - Microsoft. Iar peste șase săptămâni, între cele două părți se parafează în cel mai mare secret GSP (Government Security Program) privind codul sursă al Microsoft.

Steve Ballmer, CEO Microsoft, și Dan Nica, ministrul Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației au discutat la Roma, în cadrul „Government Leaders Forum” (GLF), despre folosirea tehnologiei în modernizarea guvernelor și a interacțiunii acestora cu cetățenii. Tot atunci s-a semnat o Scrisoare de Intenție privind Parteneriatul Strategic dintre Guvernul român și Microsoft. Lucrările GLF au vizat obiectivele Uniunii Europene de a deveni, până în anul 2010, cea mai dinamică, competitivă și susținută economie bazată pe cunoaștere.

Dan Nica a amintit la Roma despre proiectele e-government, precum și despre cele derulate pentru crearea sistemului educațional informatizat. Demnitarul

a mai subliniat beneficiile funcționării mecanismului de licitații electronice, economiile importante rezultate și nivelul ridicat de securitate realizate prin utilizarea tehnologiei Microsoft.

Steve Ballmer a declarat, după ceremonia de semnare a Scrisorii de intenție: „Sunt uimit de ritmul rapid al evoluției, de ambiția și de eforturile pe care le depune Guvernul României pentru trecerea la online, pentru utilizarea Internetului și a tehnicilor electronice de economisire a banilor publici și de a se plasa la nivelul internațional în domeniu, ca lider în utilizarea tehnologiei informației. Apreciem talentul existent pe piața românească, de înalt calibru, mai ales în matematică și computere”.

În ciuda acestor declarații pompoase, căutând informații suplimentare pe website-ul companiei americane Microsoft, nu am găsit niciun comunicat de presă despre vreun Parteneriatul Strategic cu Guvernul României la rubrica „Press Releases” și nici la „Top Stories”.

În schimb, pe website-ul Microsoft România se precizează foarte clar și în limba română că Steve Ballmer – CEO Microsoft și ministrul Nica au semnat „Scrisoarea de intenție pentru Parteneriatul Strategic între Guvernul României și Microsoft Corporation” și nu doar un oarecare „Parteneriat Strategic”, după cum pretinde ministrul în propriul comunicat de presă.

Fazele premergătoare de care am amintit vor duce, la data de 15 aprilie 2004, la semnarea de către Microsoft Ireland Operation Limited și Guvernul României a Contractului nr. 0115RO, prin care compania devine Îngerul păzitor al pieței IT din țara noastră.

Se decide închirierea pentru perioada 2004 - 2009

a 50.155 de licențe, în valoare de 54.567.465 USD plus TVA, suma majorându-se ulterior prin acordarea de noi licențe și acte adiționale, ajungând la 111,86 milioane USD.

Arbitru strategic omnipotent al pieței IT românești

Ca în orice contract, părțile care se respectă își impun condiții una alteia, în același timp asumându-și anumite obligații. Partea română s-a rezumat la cele standard, prezente în majoritatea contractelor comerciale uzuale. Americanii au avut, însă, pretenții suplimentare, acceptate fără obiecții de Grupul de Promovare a Tehnologiei Informației. Cităm:

Vă sunt interzise următoarele acțiuni:

* Separarea componentelor unui produs care conține componente multiple, prin operarea lor pe computere diferite, prin upgradarea sau downgradarea lor la momente diferite, sau prin transferarea lor separată, cu excepția cazului în care drepturile de utilizare a produsului conțin prevederi în acest sens.

- Închirierea, împrumutarea sau deținerea de produse sau de furnituri service, cu excepția cazului în care aceste aspecte sunt convenite de noi printr-un acord separat.

- Deconstruirea, decompilarea sau dezasamblarea produselor, remedierilor sau a furniturilor service, mai puțin în cazul în care legea aplicabilă permite acest lucru în mod expres, indiferent de această limitare.

În același timp, Microsoft se angajează să apere

Guvernul României față de oricare dintre următoarele pretenții ridicate de către o terță parte neafiliată și vom plăti suma stabilită pe bază de hotărâre judecătorească definitivă defavorabilă (ori potrivit unei tranzacții la care noi vom consimți):

- pretenții conform cărora un produs comercial sau remediere încalcă brevetul, dreptul de autor al acesteia sau marca de comerț, ori își însușește în mod ilegal secretul comercial, sau

- pretenții conform cărora furnitura service încalcă dreptul de autor ori marca de comerț sau își însușește în mod ilicit secretul comercial.

Aveți obligația de a ne notifica în scris cu promptitudine cu privire la orice astfel de pretenție și ne veți acorda controlul exclusiv asupra susținerii apărării împotriva pretenției ori tranzacționării acesteia.

În cazul în care primim informații referitoare la formularea unei pretenții de încălcare în legătură cu un produs comercial, remedieri sau furnituri service putem ca, pe cheltuiala noastră și fără a avea vreo obligație în acest sens, fie 1 - să obținem pentru dumneavoastră dreptul de utilizare în continuare a produsului, remedierilor sau furniturilor service cu privire la care a fost ridicată pretenția de încălcare, fie 2 - să modificăm produsul, remedierile sau furniturile service ori să îl înlocuim cu un echivalent cu aceeași funcțiune, pentru a nu mai reprezenta o încălcare, caz în care veți înceta imediat să mai utilizați produsul, remedierile ori furniturile service cu privire la care a fost formulată pretenția de încălcare.

Ca o concluzie, prin semnarea Contractului 0115RO, partea română i-a acordat celei americane dreptul și obligația de a arbitra piața IT românească. De asemenea, dreptul de a decide în ceea ce privește politica IT a României, precum și cesionarea resurselor naționale intelectuale creative și novatoare în domeniul dezvoltării și publicării programelor pentru calculator, după cum vom arăta mai încolo.

Principalele instituții ale statului care au beneficiat de licențele Microsoft sunt următoarele:

- Ministerul Justiției;
- Ministerul Administrației și Internelor;
- Ministerul Apărării Naționale;
- Ministerul Public;
- Ministerul Sănătății;
- Ministerul Culturii și Cultelor;
- Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale;
- Departamentul Național Anticorupție;
- Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor;
- Administrația Națională a Rezervelor de Stat;
- Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului;
- Ministerul Educației și Cercetării;
- Secretariatul General al Guvernului;
- Cancelaria Primului Ministru;
- Garda Financiară;
- Ministerul Economiei și Comerțului;
- Ministerul Finanțelor Publice;
- Ministerul Mediului și Gospodăririi Apelor;
- Institutul Național de Statistică.

La o săptămână după semnarea contractului 0115RO, Grupul de Investigații Politice coordonat de Mugur Ciuvică, fost consilier prezidențial în mandatul lui Emil Constantinescu, publică următorul articol:

În urmă cu câteva zile, Guvernul României a anunțat că va plăti 54,5 milioane de dolari pentru cumpărarea de licențe Microsoft destinate administrației publice centrale. Suma uriașă plătită din bani publici și lipsa totală de transparență a acestei afaceri ridică mari suspiciuni cu privire la oportunitatea și legalitatea acestui contract, precum și cu privire la responsabilitatea Guvernului față de banul public.

Prin Hotărârea de Guvern nr. 470 din 1 aprilie 2004, semnată de Dan Nica, ministrul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, Eugen Bejinariu, ministrul pentru coordonarea Secretariatului General al Guvernului și Mihai Nicolae Tănăsescu, ministrul Finanțelor Publice, Secretariatul General al Guvernului a primit aprobarea să semneze un contract pentru achiziționarea de produse Microsoft.

Suma pentru achiziționarea licențelor Microsoft este uriașă. Cele 54,5 milioane de dolari (adică 1.800 de miliarde de lei) pe care Guvernul s-a angajat să-i cheltuiască din bani publici sunt meniți să acopere achiziționarea de licențe pentru 50.000 de calculatoare, adică pentru mai multe calculatoare decât numărul celor existente în administrația publică centrală.

În plus, de la începutul guvernării Iliescu - Năstase, instituțiile administrației publice au achiziționat mii și mii de computere noi. Vă oferim câteva exemple: în ianuarie 2002, Casa Națională de Pensii și alte Drepturi de Asigurări Sociale a cumpărat 759 de computere; în

noiembrie 2002, Direcția Generală a Vămilelor a cumpărat 602 computere; în noiembrie și decembrie 2003, Oficiul Național al Registrului Comerțului a achiziționat 1.494 de calculatoare, Inspecția Muncii a achiziționat 782 de calculatoare. Chiar Secretariatul General al Guvernului a cumpărat în urmă cu câteva luni 83 de computere noi.

Există două variante: fie aceste computere au fost achiziționate fără licențele necesare, ceea ce înseamnă că cei care au făcut achizițiile sunt iresponsabili și au încălcat legea, fie au fost cumpărate cu licențe, și atunci contractul pentru 50.000 de licențe este inutil și dovedește disprețul actualei puteri față de banul public.

La semnarea acestui contract, ministrul delegat pentru coordonarea Secretariatului General al Guvernului, Eugen Bejinariu, declara că reprezintă „un semnal clar de intrare în normalitate și legalitate pentru toate instituțiile românești”. De aici rezultă cât se poate de clar că, până în 15 aprilie 2004, instituțiile administrației publice centrale se aflau în plină ilegalitate. Este absolut incredibilă nonșalanța cu care Eugen Bejinariu declară că, vreme de trei ani, administrația centrală a încălcat legea.

Nelămuririle noastre sporesc însă când încercăm să înțelegem de ce s-a plătit o sumă atât de mare pentru aceste licențe. Contractul încheiat între Guvern și firma austriacă Fujitsu Siemens Computers GmbH cuprinde platforma de bază - adică sistemul de operare, pachetul Office, licența Client Access, care dă dreptul unei stații să acceseze serviciile serverelor din rețea - pentru 50.000 PC-uri, precum pentru 1.500 de servere. De asemenea, contractul prevede că versiunile îmbunătățite ale respectivelor programe vor fi livrate gratuit.

Să le luăm pe rând. Un Windows XP Professional împreună cu pachetul MS Office complet costă, luând în considerare reducerea obișnuită pentru achiziționarea mai multor licențe, aproximativ 500 de dolari. O licență Client Access costă nu mai mult de 50 de dolari. Pentru 50.000 de computere, suma totală este de aproximativ 27,5 milioane dolari. Costul licențelor pentru cele 1.500 de servere este în medie 1.200 dolari pentru fiecare, adică aproximativ 1,8 milioane dolari.

Așadar, pentru achiziționarea licențelor, Guvernul ar fi trebuit să plătească cel mult 29,3 milioane dolari.

Nu am luat în considerare, în calculul sumei, existența parteneriatului strategic dintre Guvern și Microsoft, prin care sunt oferite „condiții speciale”, ceea ce pentru orice om cu bun simț înseamnă o reducere substanțială.

În concluzie, pentru un contract de cel mult 29,3 milioane dolari, Guvernul României s-a angajat să plătească din bani publici 54,5 milioane dolari. Diferența de 25 de milioane de dolari (825 de miliarde de lei) nu poate fi explicată economic.

Din 2001 încoace, achiziționarea de calculatoare a fost o adevărată pasiune a reprezentanților PSD din instituțiile administrației publice. Modul în care instituții, care ar trebui să-și folosească bugetul pentru proiecte sociale, cheltuie banii publici pentru achiziționarea de calculatoare este absolut șocant.

Iată doar două exemple: în anul 2003, Direcția de Protecție Socială a Sectorului 2 a achiziționat 30 de computere la prețul de 1.500 de dolari bucata, în condițiile în care la jumătate din acest preț se poate cumpăra un computer performant la orice magazin specializat.

Inspecția Muncii a cumpărat, în anul 2001, 307 calculatoare și 99 imprimante. După mai puțin de doi ani, în martie 2003, Inspecția Muncii a achiziționat alte 475

de computere, pentru care a plătit 20,3 miliarde de lei, adică aproximativ 1.200 dolari pentru fiecare calculator.

Acțiunea Populară solicită Secretariatului General al Guvernului să informeze opinia publică dacă, între 2001 și aprilie 2004, calculatoarele din administrația centrală din România au funcționat fără licențe.

Solicităm, de asemenea, SGG să explice diferența de 25 de milioane dolari între prețul de piață al licențelor și prețul plătit din bani publici de Guvernul României.

Acțiunea Populară cere Guvernului României să explice de ce a fost nevoie de achiziționarea de licențe în aprilie 2004, în condițiile în care, din 2001 încoace, administrația centrală a achiziționat zeci de mii de calculatoare?

CAPITOLUL II

Cum să mori cu dreptatea-n mână

În noiembrie 2004, conducerea OMNIS GROUP constată că pe site-ul SC ROMANIAN SOFT COMPANY (RSC) SRL - la vremea aceea o obscură firmă din domeniul IT - sunt afișate copii aproape identice ale programelor ISIS și ISIS.net care le aparțin, fiind protejate prin înregistrarea la Registrul Programelor de Calculator al Oficiului Român pentru Drepturi de Autor (ORDA). De precizat că unul dintre asociații semnificativi ai SC RSC SRL era Sebastian Vlădescu, fost și actual ministrul al Finanțelor în guvernarea Boc 4. De asemenea, mai trebuie spus că RSC a fost înființată în anul 2000, având un singur angajat, iar în 2002 - doi angajați. Condiții în care ar fi halucinant să credem că firma ar fi avut capacitatea de a dezvolta o tehnologie la care OMNIS a lucrat ani de zile, cu zeci de angajați. Nu e lipsit de importanță că, în aceeași perioadă de referință, OMNIS GROUP a avut între 40 - 45 de angajați.

Mai mult, tot în 2002, prin cine știe ce scamatorii, cei doi angajați ai SC RSC SRL au obținut suma de 50.000 de euro din fonduri PHARE pentru dezvoltare unor produse software.

Sursa europeană de finanțare: RO 0007.02.01 asociată cererii de proiecte (*Call for Proposal*) CP - 1/2001 publicată la 20 mai 2001. Proiectul a fost intitulat

Dezvoltarea și comercializarea unui sistem informatic pentru administrarea activității medicale din spitale. Realizarea și comercializarea a trei noi produse software (*Development and selling software HIS - Hospital Informational System - for medical management, creation and selling three new software products*).

Și încă o precizare relevantă: în anul 1998, Sebastian Teodor Gheorghe Vladescu se asociază cu câțiva parteneri, printre care și viitorul premier Călin Popescu Tăriceanu, iar împreună pun bazele SC LEADER HIGHT-TECH SRL. În anul următor, firma realizează substanțiala cifră de afaceri de peste nouă miliarde de lei vechi (562.099 de euro la vremea respectivă), după care nu mai are nicio activitate. Cu toate că societatea mai există și astăzi, Premierul Tăriceanu a omis în mod suspect să o menționeze în declarația sa de interese, la investirea în fruntea Guvernului României.

Revenind la piratarea programelor ISIS și ISIS.net, să vedem cum a fost posibil acest fenomen.

Doi salariați ai OMNIS GROUP SRL, Dragoș Săracu și Irinel Lupei, cooptați de pe băncile facultății și pregătiți de OMNIS în specializarea software, migrează peste noapte către RSC SRL, undeva prin anul 2003. Având acces necondiționat la sursa cod a sistemului ISIS.net, aceștia nu pleacă cu mâna goală, copiind aplicațiile respective. Pe baza acestora, RSC SRL scoate pe piață aplicațiile HIPOCRATE-AMBULANȚA, ARES.NET și CARE.NET, obținând ulterior o groază de contracte. Dar mai întâi se afirmă, penetrând piața IT, pe baza unor donații dubioase către spitalele Serviciului Român de Informații (Prof. dr. Agrippa Ionescu) și

Ministerului Afacerilor Interne (Prof. dr. Dimitrie Gerota). Aceste abile donații au conferit legitimitate firmei în piața de profil, garantând succesul ulterior al afacerii. Și cum investițiile în realizarea programelor au fost minime, respectiv racolarea celor doi angajați de la OMNIS GROUP, celor de la RSC le-a dat mâna să ofere astfel de donații. În plus, în acest mod s-a putut justifica și cheltuirea cu succes a celor 50.000 de euro accesați din fondurile europene.

Proprietarul OMNIS GROUP și numeroase exper-tize de specialitate au demonstrat fără putință de tăgadă și în repetate rânduri că aplicația ISIS.net le-a fost furată, pe baza ei realizându-se aplicațiile HIPOCRATE-AMBULANȚA, ARES.NET și CARE.NET. Până în prezent, în mod inexplicabil, în ciuda acestor evidențe de necontestat, robele negre și alte autorități ale statului au fost de păreri diametral opuse. Cea care a pus capac afacerii, legalizând furtul de inteligență este Viorica Costiniu, judecător la Curtea de Apel București. Nimeni alta decât soția judecătorului Florin Costiniu, președintele Secției civile și de proprietate intelectuală a Înaltei Curți de Casație și Justiție a României, anchetat pentru fapte de corupție în dosarul senatorului Cătălin Voicu.

Decizia Vioricăi Costiniu în dosarul nr. 16.828/3/2007 este de-a dreptul abracadabrantă: „Din conținutul raportului de expertiză reiese că se infirmă constatările specialiștilor ORDA cu privire la ponderea semnificativă a părților similare (dintre aplicația originală și cea piratată- n.n.). Similitudinile pot proveni din... utilizarea de tehnologii publice Microsoft.net”.

Aici se cuvin câteva precizări:

- Viorica Costiniu nu are niciun fel de pregătire în

domeniul drepturilor de autor și a celor conexe. În schimb are un soț judecător superior implicat într-un grav scandal de corupție;

- ORDA este singurul organism al statului de coordonare și control în domeniul drepturilor de autor;

- expertiza de care face vorbire magistratul este întocmită de un specialist în calculatoare și nu în programe de calculator și, cu atât mai puțin, în drepturi de autor, care a fost ales pe sprânceană de organele polițienești în timpul urmăririi penale a celor doi învinuiți. Mai mult, glorioasa lui expertiză este contrazisă nu numai de constatările repetate ale specialiștilor ORDA, dar și de alte expertize ale unor somități în materie, după cum se poate constata în anexele de la sfârșitul cărții;

- judecătoarea Costiniu n-a avut chef să țină cont nici de probele depuse la dosar de OMNIS GROUP, care dovedesc anterioritatea programului ISIS.net piratat, în raport cu programele de calculator Microsoft NAVISION 3.60, după care învinuiții susțin că s-ar fi inspirat pentru a-și crea propria aplicație HIPOCRATE. De asemenea, dovedesc originalitatea, unicitatea, caracterul de inovație și creativitatea operei a cărei autor și proprietar de drept este, potrivit legislației române, europene și internaționale.

- în atenta sa deliberare, Viorica Costiniu a mai reținut că asemănările dintre programele SC RSC SRL și OMNIS GROUP SRL s-ar datora faptului că au avut la baza o creație originală aparținând Companiei Microsoft - respectiv NAVISION 3.60 - pusă gratuit la dispoziția publicului prin intermediul Internetului. Ce n-a fost capabilă judecătoarea să observe este că ISIS.net fusese creat, ba chiar premiat drept cel mai bun produs ERP din Europa, înainte ca Microsoft să cumpere din

Danemarca programul NAVISION;

- mai mult, cele patru milioane de linii sursă cod realizate de OMNIS și înregistrate la ORDA sunt rezultatul a circa 5.300 luni/programator dezvoltare între anii 1990 - 2003. În cea mai mare parte a acestui interval RSC SRL nici nu a existat, după înființare activând cu unul sau doi angajați, singurii specialiști IT fiind cei doi tineri formați de OMNIS GROUP, pe care i-au racolat cu tot cu aplicația ISIS.net. De asemenea, până la cumpărarea NAVISION din Danemarca, Microsoft nu dezvoltă aplicații ERP. Iar danezii nici măcar nu au participat cu aplicația lor la concursul unde OMNIS a ocupat locul I pentru cel mai bun ERP din Europa, deoarece NAVISION 3.60 nu era nici pe departe competitiv.

Nedumeririle unui jurnalist de investigații, meserie aflată pe cale de dispariție în România

În acest caz m-am implicat, începând cu luna martie 2005, din postura de reporter special al cotidianului ZIUA. Inițial am crezut că am de-a face cu un banal și evident furt de inteligență, care va fi lesne catalogat și condamnat ca atare, iar vinovații - pedepsiți. Cât de mult mă înșelam, nici măcar nu visam la ora respectivă. Pentru o mai mare fidelitate a relatării redau integral articolul apărut în ZIUA, la data de 7 martie 2005:

Piraterie software

SC OMNIS GROUP SRL, prima companie privată din România având ca unic obiect de activitate dezvoltarea de software, și-a început activitatea în 1990.

Șase ani mai târziu devenea primul partener certificat Microsoft Corporation din țara noastră, obținând diverse premii la concursuri de specialitate. În noiembrie 2004, Conducerea OMNIS GROUP constată ca pe site-ul ROMANIAN SOFT COMPANY SRL sunt afișate copii aproape identice ale programelor ISIS și ISIS.NET care le aparțin, fiind protejate prin înregistrarea la Registrul Programelor pentru Calculator al Oficiului Român pentru Drepturi de Autor (ORDA).

Reproducerea celor două programe sub alte denumiri a fost posibilă prin angajarea a doi salariați ai OMNIS GROUP, pe nume Dragoș Săracu și Irinel Lupei, de către ROMANIAN SOFT COMPANY, firma lui Sebastian Vlădescu, fost secretar de stat în Ministerul Finanțelor Publice în perioada 1997-2000. Când au părăsit vechiul loc de muncă, Săracu și Lupei - care aveau acces necondiționat la sursa cod a sistemelor ISIS și ISIS.NET - n-au plecat cu mâna goală, furând cele două programe în discuție. Pe baza acestora au fost realizate aplicațiile ARES.NET, CARE.NET, HIPOCRATE-AMBULANȚA și apoi vândute numeroșilor beneficiari. Din lista de clienți menționăm circa 20 de spitale, policlinici și servicii de ambulanță, Primăria sectorului 3, Porsche România, Toi Toi&Dixi România și altele.

Fonduri PHARE folosite la furt

În vederea stopării activității ilicite a societății lui Vlădescu și a fostei lui soții (de care s-a despărțit, căsătorindu-se cu fina pe care tocmai o cununase cu actualul deputat Boureanu) s-au făcut o serie de sesizări către Inspectoratul General de Poliție al Municipiului

București, Inspectoratul General pentru Comunicație și Tehnologia Informației, ORDA, Ministerul Administrației și Internelor, Ministerul Apărării Naționale, precum și tuturor beneficiarilor softului piratat. Conducerea OMNIS GROUP a mai constatat că „distribuția programului copiat fraudulos se face de către o întreagă rețea de firme controlate de Sebastian Vlădescu”. Este vorba despre SC MEDIST SA și MEDIST SRL, implicate în numeroase contracte cu unități de stat unde se vehiculează bani publici. De asemenea, „ROMANIAN SOFT COMPANY SRL a beneficiat în 2002 de fonduri PHARE în valoare de 50.000 de euro, în vederea realizării și comercializării a trei noi produse software pentru administrarea activității medicale din spitale, produse care au la bază sursa cod copiată, respectiv sistemele ISIS și ISIS.net”. Asta în condițiile în care societatea înființată în anul 2000, avusese un singur angajat în 2001 și doi angajați în 2002.

Șueta la o cafea

Pentru soluționarea cazului, reprezentanții OMNIS GROUP au solicitat o întâlnire cu specialiștii ORDA, care a avut loc la data de 8 decembrie anul trecut (2004 - n.a.). Expertul Adrian Păunescu a menționat că, pentru a efectua un control la sediul societății pârâte îi este necesar un mandat din partea Parchetului, dar cu toate astea s-a prezentat cu mâna goală și nu a prelevat probele materiale solicitate, vizita sa la sediul firmei lui Vlădescu transformându-se într-o șueta la o cafea. Culmea, chiar cu o zi înainte de așa-zisul control al acestuia, de pe site-ul ROMANIAN SOFT COMPANY fuseseră șterse programele piratate. Un timp s-a încer-

cat chiar acreditarea ideii că softurile dispărute de pe site erau doar niște banale aplicații de lucru, fără mare valoare. În acest moment a intrat în scenă Serviciul de Investigare a Fraudelor din Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, mai precis echipa formată din subcomisarul Luigi Sima și subinspectorul Marian Ioniță, care, spre deosebire de specialistul Adrian Păunescu, a reușit să colecteze probe și să le pună la dispoziția ORDA. În urma acestui demers, Oficiul se vede nevoit să recunoască, abia la data de 8 februarie 2005, că firma lui Vlădescu a copiat părți semnificative din programele OMNIS GROUP.

Corupție la nivel înalt

Gravitatea deosebită a faptelor enunțate constă în aceea că sisteme soft, a căror valoare depășește mai multe milioane de euro, au fost furate printr-o schemă abila pusă la cale de un fost (și actual - n.n.) înalt funcționar de stat, în mod sigur cu complicitatea altor persoane influente și prin utilizarea de fonduri PHARE. Iar produsele piratate au fost comercializate către instituții ale statului, care le-au plătit din bani publici, văzându-se astăzi în situația de a li se anula dreptul de utilizare a sistemelor furate.

Declarații și expertize

Cum era și de așteptat, partea prejudiciată a susținut că a fost furată ca la ușa cortului, iar cea incriminată că este nevinovată și curată ca lacrima. Au urmat expertizele, investigațiile și procesele inerente.

În dosarele penale în care au deținut calitatea de pârâți, Dragoș Săracu și Irinel Lupei au susținut sub jurământ în fața judecătorilor că, pe vreme când au lucrat la OMNIS GROUP (mai precis la partea de interfață a aplicației ISIS.net) s-au bazat pe „exemple din documentația oficială a Microsoft (MSDN), pe alte exemple de pe Internet, precum și pe cunoștințele acumulate până în acel moment”, în compania care îi angajase și îi instruisese ca să-i facă oameni. Săracu chiar a precizat că s-a mai inspirat din unele aplicații informatice consacrate, precum programul NAVISION aparținând Microsoft. Vezi doamne, asemănările dintre ISIS.net, pe de o parte și HIPOCRATE-AMBULANȚA, CARE.net, ARES.net pe de altă parte ar proveni din faptul că s-a folosit aceeași tehnologie Microsoft. Care tehnologie nu numai că era net inferioară, dar nici nu aparținea companiei omnipotentului Bill Gates, deoarece încă nu fusese cumpărată gata de la danezi, pentru suma de 1,4 miliarde USD.

Ce au omis cei doi să declare, în disprețul total al adevărului:

- Peste 5.000 de linii sursă cod au fost copiate ca la indigo, cu tot cu amprenta programatorului, stângăciile de exprimare și chiar greșelile de ortografie.

- Dintre cele 5.267 de linii cod aparținând programului ISIS.net și cele 5.108 de linii cod aparținând programelor AMBULANCE și ARES.net verificate, un număr de **4.119 lini/părți linii de cod sunt identice.**

- Fără cele 4.119 linii de cod esențiale funcționării, aplicațiile SC RSC SRL n-ar fi putut exista, completările ulterioare și modificările pornind de la concepția ISIS.net.

- La data la care OMNIS GROUP câștiga premiul

pentru cel mai bun produs ERP din Europa, Microsoft nu dezvoltă o astfel de tehnologie.

- La data la care OMNIS înregistra softul ISIS.net la Registrul Programelor de Calculator al ORDA, Microsoft nu deținea o astfel de tehnologie.

- Abia la câteva luni diferență, Microsoft a cumpărat o firmă daneză pentru 1,4 miliarde USD, cu tot cu programul NAVISION, OMNIS având întâietate în domeniul ERP, cel puțin pe piața românească. Deci, nu se putea pune problema ca pârâții acuzați de piraterie intelectuală să fi realizat vreun produs ERP pe baza tehnologiilor Microsoft, ci din cu totul alte surse.

Alte aspecte privind cele susținute până aici, în Anexa 2.

CAPITOLUL III

Capo di tutti capi

În acest punct este cazul să recapitulăm faptele, pentru o mai bună înțelegere a escrocheriei. Nu avem de-a face cu situații simple, ușor de înțeles de oricine, altminteri acest exercițiu gazetăresc nu și-ar fi avut rostul. Când un găinar fură o orătanie de prin curtea gospodarului și este depistat, lucrurile sunt extrem de simple. Se probează fapta și ciorditorul este aruncat pentru cinci ani după gratii. În cazul nostru, lucrurile sunt extrem de complicate, iar implicațiile - deopotrivă, la mijloc fiind vorba de bani adevărați, cu multe zerouri. Foarte mulți bani și foarte multe zerouri. Și cum atât reprezentanții organelor de urmărire penală cât și ai justiției ori nu se pricep, ori nu vor să se lege la cap fără să-i doară, termenul de dreptate se metamorfozează într-o iluzie.

Societatea MEDIST SA, controlată de același Sebastian Vlădescu, participă în primul semestru al anului 2002 la o licitație organizată de Spitalul SRI „Prof. dr. Agrippa Ionescu”, pentru achiziționarea unui program informatic de gestiune, prezentându-se cu o presupusă aplicație HIPOCRATE realizată de SC RSC SRL. Care RSC SRL avea la acea dată un singur angajat ca administrator, fără competențe în domeniul IT. Din motive ce nouă ne scapă, dar care ar trebui să stea în atenția organelor de cercetare penală, contractul câști-

gat de MEDIST este semnat la două luni de la data licitației, fără ca programul oferit și adjudecat să fi fost înregistrat în Registrul Programelor pentru Calculator de la ORDA. Până la urmă, înscrierea cu pricina a avut loc abia la trei luni de la ținerea licitației. Ce a oferit MEDIST și ce a cumpărat spitalul SRI rămâne un mister.

În baza contractului, compania lui Sebastian Vlădescu a instalat gratuit un software de integrare centralizată a controlului de calitate RTQC. Apoi, după mai bine de un an de la semnarea contractului, a oferit în mod gratuit aplicația informatică de înregistrare centralizată a controlului de calitate RTQC - versiunea în limba română HIPOCRATE, în valoare de 120.000 de euro fără TVA. În concluzie, potrivit acuzațiilor proprietarului OMNIS GROUP SRL, Sebastian Vlădescu și firmele sale au vândut Spitalului SRI un soft pe care nu-l aveau, ca apoi să ofere în loc aplicația piratată după ISIS.net.

De remarcat că Agrippa Ionescu, de la care provine numele Spitalului SRI, a fost soțul Doinei Ionescu, medic plastician. Rămasă văduvă, ea s-a recăsătorit cu vestitul amiral Emil Dumitrescu zis Cico, păstrându-și și numele anterior. Doina Ionescu-Dumitrescu a fost implicată în decesul inexplicabil al unei paciente, care și-a pierdut viața după o operație facială pentru îndepărtarea ridurilor. Cazul a fost mușamalizat, iar medicul a rămas nepedepsit.

Deși avea doar doi angajați (insistăm asupra acestui aspect), dintre care unul era administrator, fără nicio calificare IT, RSC SRL încheie, la 12 noiembrie 2002, un contract de sponsorizare cu Fundația „Prof. dr. Dimitrie Gerota”, privind aplicația HIPOCRATE 1.0, încropită pe baza aplicației TELEPATH realizată de o companie

irlandeză. Aplicațiile HIPOCRATE 1.0, HIPOCRATE și mai apoi HIPOCRATE 2.0 nu sunt nici pe departe același lucru, după cum ar vrea reprezentanții RSC să se creadă.

De astă dată, sponsorizarea are valoarea de 178.500 USD, inclusiv TVA și coincide cu angajarea lui Dragoș Săracu la RSC SRL.

Înființată în 1998, Fundația „Prof. dr. Dimitrie Gerota” - organizație chipurile neguvernamentală - a funcționat și funcționează în realitate sub umbrela spitalului MAI cu același nume, o parte din fondurile necesare fiind obținute pe această relație, cu complicitatea Direcției Medicale a MAI și a conducerii ministerului.

Prin septembrie 2002, RSC înscriesese la ORDA aplicația HIPOCRATE 1.0, ca o condiție cerută de MAI ca donația să fie acceptată.

În documente, dintr-o mișcare de condei, intră în scenă spitalul MAI în locul fundației purtând același nume, „Dimitrie Gerota”. Sistemul informatic HIPOCRATE 1.0 a fost evaluat la 178.500 USD, inclusiv TVA. Iată și destinația acestuia: „Sistemul informatic acordat drept sponsorizare este destinat urmăririi activității și managementului la nivelul întregului spital”.

Numai că fundația ca atare nu deținea și nici nu deține vreun spital. Ceea ce denotă că, în realitate, donația a fost făcută mascat către Spitalul Gerotă și nu către fundația cu același nume. Mai mult, sistemul donat este acordat abia după ce Dragoș Săracu ajunge director la RSC, în februarie 2003. Tot cam pe atunci, Direcția Comunicații și Informatică a MAI comunică Spitalului Gerota că produsul software „corespunde cerințelor”.

Fiindcă scenariul acestei donații sau sponsorizări, cum vreți să-i spuneți, ridică prea multe suspiciuni de

corupție, păpușarii afacerii au identificat o nouă modalitate de intrare într-o legalitate relativă. Fundația „Prof. dr. Dimitrie Gerota” își exprimă intenția de a dona sistemul informatic HIPOCRATE, cu titlu gratuit, spitalului cu același nume (vezi anexa 3). Că însăși donarea unei donații este susceptibilă de practici obscure, vom lăsa la o parte. De fapt, vezi Doamne, Ministerul Internelor n-ar fi primit o sponsorizare de la un SRL controlat de Sebastian Vlădescu, ci de la o fundație non-profit și neguvernamentală. Sună frumos, nu?

Cum castanele din foc frigeau la degete, directorul de atunci al spitalului, comisar-șef Viorel Roșu (ulterior pensionat la cerere) încearcă șă-și acopere implicarea în această afacere murdară. El se adresează Direcției Generale de Informații și Protecție Internă (DGIPI) din minister, fostul celebru UM „Doi și-un sfer”, solicitând avizul necesar acceptării donației. Care aviz este eliberat rapid de chiar șeful unității, cunoscutul chestor Virgil Ardelean zis Vulpea.

La fel de interesant în această ecuație cu o sumedenie de necunoscute este și faptul că, opt luni mai târziu de la acordarea avizului DGIPI, reprezentanții RSC SRL solicită Spitalului Gerota încheierea unui contract de mentenanță a sistemului făcut cadou, suma lunară de plată fiind stabilită la 125.900.000 lei vechi, inclusiv TVA. Adică, nu mai puțin de 3.350 de euro pe lună. Astfel, din donația cu pricina încep să iasă bani frumoși, în urma manevrelor de culise întreprinse cu atâta migală. Poate chiar și unele restituiri de TVA.

Complicii piraților IT

La sfârșitul lui 2004, când OMNIS GROUP SRL constată că o firmă concurentă i-a subtilizat peste 5.000 de surse-cod și le-a cosmetizat, comercializând propriile produse software înregistrate la ORDA, SC RSC SRL reușise să încheie contracte cu numeroși beneficiari. Circa 20 de spitale, policlinici și servicii de ambulanță, Primăria sectorului 3 a lui Liviu Negoită, Porsche Romania, SC Toi & Toi, SC Dixi Romania și altele, chiar o unitate militară, au încheiat astfel de contracte.

OMNIS îi notifică pe toți contractanții să nu mai folosească produsele RSC deoarece sunt piratate, depune plângere penală împotriva acestora și reclamă furtul intelectual Inspectoratului General de Poliție al Municipiului București, Inspectoratului General pentru Comunicație și Tehnologia Informației, ORDA, MAI, MApN. Așa cum era de așteptat, nici o parte contractantă nu dă curs notificării, în ceea ce privește stoparea utilizării softului piratat, toate fiind convinse că nimeni nu-și va permite să le controleze vreodată.

*

În timp, au existat și mai există multe dosare penale, ba la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, ba la Direcția Națională Anticorupție. Niciunul soluționat până în prezent cu vreo trimitere în judecată. Câteva dosare fac parte dintre puținele mai vechi de doi ani, care încă mai zac la DNA, din cauze lesne de bănuțit. Unica excepție este dosarul „rezolvat” de Viorica Costiniu - astăzi contestat la Curtea Constituțională -, pe

motiv că respectabilul magistrat a respins expertizele legale ale ORDA (singura instituție a statului abilitată în domeniul drepturilor de autor și a drepturilor conexe), ceea ce a fracturat dreptul legal la apărare al OMNIS GROUP SRL.

Cazul pirateriei software, care implică - așa cum am arătat - și fonduri europene a ajuns până la Bruxelles, în atenția OLAF (Oficiul European de Luptă Antifraudă), prin intermediul lui Jonathan Schelle, fost șef al Delegației Comisiei Europene pentru România. OLAF este o instituție având un buget de peste cinci miliarde de euro pe an, care se ocupă atât cu supravegherea respectării legalității în ceea ce privește cheltuirea banilor europeni, cât și cu traficul ilegal al unor produse cum sunt drogurile, țigările, suporturile CD și DVD contra-făcute etc. OLAF a fost acuzată, la rândul ei, în repetate rânduri, că irosește bani europeni în mod inutil, de vreme ce rezultatele obținute în lupta cu fraudă sunt ne semnificative. De precizat că OLAF a trecut cazul sub o tăcere curioasă, nereacționând în vreun fel față de acuzațiile formulate de OMNIS GROUP.

Ce este OLAF și ce vrea el

Singurul succes notabil al acestui organism european a constat în depistarea unor fapte de corupție la nivel înalt, care a dus la demisia șefului unei Comisii europene. În rest, competențele OLAF se rezumă la asistarea unor parchete din țările UE, astfel încât, după rezolvarea cazurilor, acestea sunt raportate ca mari succese în lupta cu infracționalitatea transfrontalieră.

În februarie 2007 am participat la un training-pilot

de o săptămână, la sediul OLAF din Bruxelles, din partea cotidianului ZIUA, alături de patru colegi. Cum a fost posibilă această deschidere față de România? Mai mulți parlamentari europeni au reclamat faptul că OLAF, înființat tocmai pentru depistarea scurgerilor de bani europeni, nu este altceva decât o organizație secretă care nu face mai nimic și cheltuie fonduri cu nemiluita. După ce ne-au tot fost prezentate organigrame, grafice și statistici, curioși din fire, am cerut câteva exemple. Ni s-a prezentat cazul unui parlamentar, portughez, parcă, ce încercase să obțină un comision de 4 la sută de pe urma finanțării unei stații de epurare din Ucraina. Foarte frumos. Am insistat și ni s-a prezentat cazul concubinei unui alt parlamentar, care decontase în numele acestuia o rețetă de farmacie cumpărată în nume propriu. Prejudiciul: fabuloasa sumă de 24,5 euro. Pe noi, ne-a pufnit râsul. Sesizând penibilul situației, olafiștii ne-au aburit că nu suma contează, ci faptul în sine. Bineînțeles, cum altfel?!

Mai încolo i-am întrebat cam care ar fi competențele reprezentanților OLAF, de vreme ce aceștia nu se pot angaja în anchete internaționale decât sub patronajul parchetelor și organelor de urmărire penală din țările respective. Păi, verificăm documentele, participăm la acțiuni și luăm interviuri persoanelor implicate, dacă acestea vor să ni le acorde - ni s-a răspuns. Cam asta facem și noi, în România, dar în calitate de jurnaliști de investigații, a reacționat unul dintre noi. După care scriem la gazetă. Cum reacția olafiștilor la remarcă noastră n-a fost una dintre cele mai voioase, am lăsat-o moartă. Mai ales că ne promisese un dejun de lux la propriul restaurant.

„Hoțul” strigă hoții!

Încurajați de tergiversările magistraților, reprezentanții RSC SRL nu s-au sfiit să cheme în judecată OMNIS GROUP, pentru un presupus prejudiciu de imagine. Astfel, reclamantul a ajuns să fie pârât, pentru că și-a căutat dreptatea în Justiția Română. Moment în care SC RSC SRL primește un sprijin nesperat chiar din partea Microsoft Company. Mai clar, Ionuț Lopătan, director tehnic și membru fondator al Microsoft România semnează pe un proces verbal în calitate de expert-parte, atestând printre altele faptul că aplicația ISIS.net aparținând OMNIS GROUP SRL nu este originală, fiind inspirată inclusiv după aplicația NAVISION, proprietate Microsoft. Ceea ce este un neadevăr cât casa de mare. Menționăm din nou că ISIS.net avea anterioritate față de NAVISION, fiind înregistrată la ORDA înainte ca Microsoft să fi cumpărat compania daneză și să fi intrat în posesia respectivei aplicații, pe care apoi să o comercializeze pe piața românească. Dar cine să se aplece asupra unor astfel de amănunte?!

Și încă un fapt interesant. Din cadrul echipei Ministerului Administrației și Internelor, care a acceptat donația SC RSC SRL, a făcut parte și comisarul șef Corina Artopolescu, soția lui Ovidiu Artopolescu, director general al Companiei Microsoft România. Audiată în dosarul penal 200187/2007, duduia a refuzat să dea vreo declarație colegului judiciarist Ionuț Cram care instrumenta cazul, motivând că nu s-ar fi implicat în verificarea aspectului tehnic al aplicației donate de RSC SRL și nici n-ar fi făcut parte din Comisia de Certificare, Acreditare și Supraveghere din cadrul ministerului.

Că madam' Artopolescu a mințit cu nerușinare organele de anchetă ale colegilor judiciariști se poate

remarca cu ușurință din anexa 3'. La fel cum minte de 20 de ani că și-a obținut pe bune certificatul de revoluționar în Înghesuiala din decembrie 1989.

*

În guvernarea liberală a anului 2006, afacerile RSC s-au amplificat, compania ajungând la un număr de 44 de angajați. Prin primăvară, ministrul Sănătății de atunci, Eugen Nicolăescu - supranumit de presă „Ministrul Morții” - a demis pe criterii politice 23 de consilii de administrație și 15 directori din mai multe spitale. Apoi, printr-un ordin de ministru, a dispus ca toate unitățile spitalicești din țară să se doteze cu aplicația HIPOCRATE piratată de RSC de la OMNIS GROUP. Astfel, Nicolăescu a făcut jocurile amicului Vlădescu, rotunjindu-i conturile.

Ca o presiune la dezvăluirile de presă pe care le-am publicat în cotidianul ZIUA, ministrul Nicolăescu a depus o plângere penală împotriva mea și a ziarului la care lucram, cu gândul că și dacă nu voi ajunge după gratii, măcar îmi va pieri cheful să-mi continui demersul jurnalist, dezvăluind hoția. Ceea ce nu s-a întâmplat, mai cu seamă că am fost achitat nevinovat, pe baza probelor depuse la dosar. Dar asta n-a fost tot.

Cum să-i închizi gura jurnalistului incomod

Spre deosebire de „Ministrul Morții”, reprezentanții companiei RSC SRL n-au depus plângere penală împotriva mea și a ziarului la care lucram, rezumându-se să mă reclame la Clubul Român de Presă (CRP), după ce redacția le-a refuzat dreptul la replică. Abia mai târziu aveam să aflăm de ce au procedat așa.

În dosarul unui proces penal ar fi ajuns probe scrise privind furtul de inteligență, pe lângă cele mușamalizate până atunci de organele de cercetare penală, vezi Poliția, Parchetul și DNA. Iar o eventuală achitare a mea ar fi echivalat cu faptul că am avut dreptate în demersul meu jurnalistic. Deci, ar fi existat un precedent periculos în demascarea pirateriei comise de RSC SRL, prin intermediul unei decizii judecătorești. Riscul era prea mare, iar contestatarii mei nu-și doreau să mă vadă după gratii, ci doar să îmi închidă gura. Pe de altă parte, se temeau de ziarul ZIUA, condus la acea vreme de Sorin Roșca Stănescu, cu care nu intenționau să se judece, ori să-l calce pe ștaif.

Din aceste motive, o reclamație la Clubul Român de Presă era o soluție mult mai bună, mai ales că nu beneficiaseră de dreptul la replică solicitat. În acest mod, gura îmi putea fi închisă mai ușor, ceea ce, însă, nu s-a întâmplat.

Referitor la motivul pentru care redacția ZIUA nu a publicat dreptul la replică, lucrurile sunt extrem de simple. Acest a fost scris, cum s-ar spune la mișto, Elisei Crăciun, directorul RSC permițându-și să ne ia peste picior (Vezi Anexa 4).

Plângerea SC RSC SRL către Clubul Român de Presă, care se bazează pe încălcarea Codului deontologic al ziaristului, poate fi citită în Anexa 5.

*

Deschid o paranteză:

CRP a fost înființat drept o organizație patronală, care să apere drepturile ziariștilor și să vegheze la respectarea unui cod deontologic creat în acest scop. Cum poate patronatul să respecte drepturile angajaților, nimeni nu s-a gândit. Cotidianul ZIUA era membru

fondator al CRP și membru al Consiliului de Onoare, dar nu s-a amestecat în această dispută.

La „judecarea” cauzei mele nu m-am prezentat, considerând că este o stupizenie să dau socoteală unui organism pe care nu-l recunosc. În schimb am fost reprezentat de un coleg, căruia i-am pregătit dovezile necesare apărării mele. De ce nu am recunoscut CRP și, cu atât mai puțin, Codul deontologic elaborat de acest organism? Pentru că reprezenta patronatul, iar nu pe salariați. De ce am semnat respectivul cod? Pentru că am fost obligat, ca o condiție a angajării mele în redacția ZIUA. Ulterior, din CRP s-au desprins câțiva gazetari, ce au înființat Asociația Jurnaliștilor din România, care de astă dată să-i reprezinte pe salariați, nu pe patroni, și să întocmească un alt Cod deontologic. Așa mai merg lucrurile.

*

Din Consiliul de Onoare care m-a „judecat” au făcut parte Cristian Tudor Popescu și Mihai Tatulici. Primul, director al ziarului Gândul, cunoștea foarte bine subiectul, deoarece și gazetari din subordinea acestuia se aplecaseră asupra pirateriei software și a implicării lui Sebastian Vlădescu în afacere. Și cel de-al doilea, patron al revistei „Privirea”, publicase articole despre acest caz. În plus, mă cunoștea foarte bine încă din anul 1991 când, în calitate de gazetar la „România liberă”, am participat la o emisiune de-a lui la TVR privind libertatea presei, „Veniți cu noi pe programul 2”. Ambii știau că nu-mi stă în obicei să scriu prostii, motiv din care au dezbătut doar refuzul publicării dreptului la replică, nu și temeinicia celor publicate de mine. Și au constatat că replica celor de la RSC SRL nu era altceva decât o miștocăreală de prost gust. Drept pentru care au dat

„Rezoluția nr. 28/2007 privind o sesizare transmisă de ROMANIAN SOFT COMPANY”:

Consiliul de Onoare, analizând sesizarea depusă de Romanian Soft Company față de cotidianul ZIUA în prezența atât a reprezentanților reclamanților, cât și a ziarului reclamat, decide să adreseze o scrisoare către Romanian Soft Company în care să li se recomande transmiterea unui drept la replică către cotidianul ZIUA care să fie la obiect, rezonabil ca întindere și subiect (s.n.), fundamentat pe Art. 5 al Codului deontologic al ziaristului adoptat de CRP.

De asemenea, Consiliul de Onoare va adresa o scrisoare conducerii cotidianului ZIUA în care va recomanda publicarea dreptului la replică refăcut al Romanian Soft Company.

SC RSC SRL nu a mai transmis către ZIUA un drept la replică serios și fundamentat, demersul de a ne băga pumnul în gură eșuând lamentabil. Dacă ar fi făcut-o, am fi putut demonta cu probe scrise eventualele minciuni conținute, ceea ce pentru capii reclamanților nu era de dorit.

Notă:

Declarat liberal, ca apoi să își renege această apartenență politică, Sebastian Vlădescu a îndeplinit multă vreme funcția de secretar de stat sau ministru al Finanțelor. Astăzi, sub guvernare democrat-liberală și udemeristă, acționar sau asociat în peste 10 (zece) societăți comerciale, se află tot în poziție de priceput ministru al Finanțelor. Atât de priceput, încât susține diminuarea pensiilor, a indemnizațiilor mamelor și a șomerilor, ca soluție pentru ieșirea țării din criză.

CAPITOLUL IV

Drepturile de autor sunt călcate zilnic în picioare

Revin.

În hârtii, Sebastian Vlădescu, fost și actual ministru al Finanțelor, n-ar mai fi membru al partidului liberal din anul 2000, de când nu și-a mai plătit cotizația. Verbal, Eugen Nicolăescu (fost ministru al Sănătății) a declarat de câteva ori că nu-l leagă nici o prietenie față de acesta, ba dimpotrivă. Că lucrurile stau exact pe dos, se va vedea în continuare.

Cum spuneam, sistemul HIPOCRATE a fost implementat la comandă în numeroase spitale, rotunjind cifra de afaceri și conturile RSC. După spitalele SRI și MAI au urmat cele județene de la Pitești, Timișoara, Iași, Sf. Ioan din București și numeroase altele. Interesant este că aplicația pirată a funcționat și mai funcționează deficitar, fără excepție, creând mari bătăi de cap utilizatorilor, deoarece specialiștii RSC SRL au încercat să modifice liniile de cod piratate de la OMNIS, însă fără succes.

Menționăm doar câteva deficiențe reclamate de Spitalul județean Pitești: programul nu asigură confidențialitatea actului medical, eludează legislația în domeniu, nu acoperă cerințele specifice de informatizare, nu răspunde gestionării judicioase a materialelor sanitare și a celor de întreținere, a tipizatelor, com-

bustibililor, pieselor de schimb, ignorând până și comunicarea cu Ambulatoriul de Specialitate și multe altele constatate de utilizatori, dar mușamalizate de managerii spitalelor interesați să își mențină fotoliile dobândite pe criterii politice.

Un exemplu edificator în acest sens îl constituie ancheta jurnalistică sub acoperire efectuată de sem-natarul acestor rânduri la spitalul piteștean în 2007. Fără dificultăți, am reușit să intru în sistemul informatic al unității spitalicești. Am accesat aplicația HIPOCRATE cu cea mai mare ușurință, reușind să sparg codul de acces și chiar să modific datele unor pacienți, după bunul plac. Astfel, am făcut ca o bătrână de 92 de ani să fie diagnosticată cu sarcină în luna a treia. Am botezat părinții acestia cu numele de Traian și Gheorghe. În plus, am mai diagnosticat-o ca fiind bolnavă de sifilis, introducând în sistem și alte asemenea date aberante, pe care apoi le-am printat. Culmea este că nimeni nu s-a sinchisit de intervenția mea, până când un articol în acest sens n-a fost publicat în cotidianul ZIUA, unde eram angajat ca jurnalist de investigații la acea vreme. Astfel, am demonstrat fără putință de tăgadă că aplicația HIPOCRATE nu asigură nici pe departe confidențialitatea datelor pacienților, așa cum prevăd reglementările stricte ale țării și normele europene.

*

La începutul lui februarie 2007, multimiliardarul Bill Gates, patronul Microsoft Company a vizitat România, fiind decorat de președintele Traian Băsescu pentru acțiunile sale filantropice și activitatea dusă în scopul dezvoltării științei. Americanul a primit distincția „Steaua României în grad de Comandor” și, totodată, a lansat în

mod oficial în țara noastră noul sistem de operare Microsoft Windows Vista, numit „cel mai sigur sistem de operare” produs de companie.

*

Înainte de integrarea țării noastre în Uniunea Europeană, România a avut înfiptă multă vreme steguleț roșu în domeniul drepturilor de autor, al proprietății intelectuale și drepturilor conexe. După ce au fost date câteva legi de către Parlament și au fost definitivat structurile organismelor statale cu atribuții în aceste domenii, șeful Delegației Comisiei Europene, Jonathan Scheele, ne-a ridicat stegulețul și a plecat mulțumit acasă cu titlul de doctor honoris causa al Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative din București.

În baza noilor reglementări legislative, reprezentanții OMNIS GROUP au solicitat în 2005, vreme de aproape doi ani de zile, ca ORDA să efectueze o expertiză privind autenticitatea aplicației ISIS.net, pentru a se constata că programele comercializate de RSC SRL au la bază părți semnificative copiate din aceasta. ORDA deținea această abilitate, cu condiția ca respectivele expertize, la cererea părților interesate, să fie efectuate pe cheltuiuala acestora. Numai că prevederea n-a putut fi pusă în aplicare din lipsa unor norme metodologice, care să stabilească tarifele aferente. Ca o ciudată coincidență, Ministerul Finanțelor era entitatea chemată să stabilească aceste tarife. Lucru ce s-a dovedit imposibil în perioada menționată, timp în care Sebastian Vlădescu fusese ba secretar de stat, ba ministru de resort, el fiind direct interesat ca firma RSC SRL pe care o controla să nu fie dovedită că a furat vreun soft de la OMNIS.

*

În noiembrie 2008, executivul a autorizat Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale să achiziționeze noi licențe în anul următor, în locul Secretariatului General al Guvernului, după expirarea contractului strategic 0115RO încheiat cu Microsoft în 2004. De astă dată se impunea organizarea unei licitații, astfel încât compania să nu mai fie arătată cu degetul de opinia publică. Dar, cum era și de așteptat, contractul-cadru a fost câștigat de aceeași companie, caietul de sarcini întocmit de reprezentanții ministerului plindu-se perfect pe oferta Microsoft.

Ministrul MCSI, Gabriel Sandu a oferit chiar explicații fără echivoc privind respectiva situație. „Am avut o situație de forță majoră. La 26 aprilie (2009 - n.n.) expirau absolut toate licențele și am avut și o solicitare expresă de la Ministerul Administrației și Internelor și cel al Apărării Naționale, pentru că eram în situația de a nu mai putea opera în Guvernul României. Atât timp cât din 15.000 de instituții 14.900 lucrează cu același sistem, nu îl vom putea elimina până nu venim cu ceva în loc. Nu vom strica ceva ce merge, trebuie să asigurăm o continuitate, iar asta nu se poate realiza peste noapte”, a mai susținut Sandu. În concluzie, corporația lui Bill Gates a mai obținut un contract de circa 100 de milioane de euro, pe perioada 2009 - 2012.

În traducere liberă, ministrul a recunoscut că doar Microsoft, îngerul păzitor al țării noastre în domeniul IT, putea câștiga licitația. Decizia a fost îndelung criticată de alte firme concurente, însă fără vreo finalitate.

O altă dovadă că MCSI nu a acționat tocmai corect, atribuind contractul aceleiași Microsoft este reprezentată de o adresă a Consiliului Concurenței către minis-

ter. Prin aceasta s-a pus în vedere ca în următorii ani să se realizeze condițiile pentru utilizarea soluțiilor open-source, în așa fel încât Guvernul României să se poată conecta cu orice operator.

Manipularea poștei

Proprietarul firmei al cărui soft a fost piratat susține că până și poșta i-ar fi adus grave prejudicii, prin manipularea defectuoasă, cu rea intenție, a corespondenței. Greu de crezut la prima vedere, însă acuzațiile cu pricina sunt cât se poate de serioase, fiind probate cu documente oficiale. Iată câteva exemple:

La sfârșitul lui 2009, reprezentanții OMNIS GROUP trimit către Microsoft Company o scrisoare prin care contestă faptul că aplicația ISIS.net s-ar fi inspirat din NAVISION. Punctele forte erau două: 1. - ISIS.net fusese distins chiar de Microsoft drept cel mai bun produs ERP din Europa, la vremea când NAVISION era ca și inexistent, iar compania producătoare nu fusese cumpărată de colosul american și 2. - ISIS.net fusese înregistrat în mod legal la ORDA, conform legislației române și europene la care România a aderat. Pentru expedierea documentației cu pricina s-a apelat la cunoscuta companie de poștă DHL, contra unei sume destul de piperate. Culmea-culmilor, după o perioadă de timp, OMNIS GROUP află că scrisoarea n-a ajuns la destinație, deoarece respectiva adresă n-ar fi cunoscută pe teritoriul american.

Expeditorului i se solicită alți bani ca să-i fie returnată corespondența. Dar nici până în ziua de azi, chiar după plata aferentă, scrisoarea n-a mai ajuns - în mod ciudat - de unde a plecat.

În paralel, OMNIS solicită ORDA compararea, pe propria cheltuială, a aplicațiilor ISIS.net și NAVISION, aceasta din urmă fiind comercializată în țara noastră cu începere din mai 2003.

EXPERTIZA CODURILOR SURSĂ A PROGRAMELOR DE CALCULATOR ISIS.NET - PROPRIETATEA EXCLUSIVĂ A SUBSCRISEI ȘI NAVISION 3.60 - PROPRIETATEA MICROSOFT, DISTRIBUIT ÎN ROMÂNIA DE CĂTRE EWIR-EST WEST INFORMATIQUE ROUMANIE.

ORDA se adresează Microsoft România cu următoarea adresă, în atenția președintelui Călin Tatomir:

Vă informăm că, în conformitate cu prevederile art. 138 alin. (1) lit. k din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, ORDA are atribuția de a efectua la cerere expertize contra cost, pe cheltuiala părților interesate.

Deoarece în prezent ORDA a primit o astfel de solicitare, de a efectua o expertiză extrajudiciară privind compararea programului ISIS.net aparținând firmei SC OMNIS GROUP SRL cu programul NAVISION 3.60 aparținând MICROSOFT, vă rugăm să analizați posibilitatea de a pune la dispoziția ORDA programul amintit mai sus, în formatul care să permită inclusiv compararea codurilor sursă.

Replica MICROSOFT ROMÂNIA

Ca răspuns al solicitării dvs. din data de 30 iulie 2009 vă informăm prin prezenta că Microsoft România

SRL nu este titularul drepturilor de autor asupra software-ului NAVISION.

Mai mult decât atât, astfel cum cu siguranță știți, produsele software sunt principalele și cele mai valoroase bunuri ale Microsoft și prin urmare nu putem, în niciun caz, cu excepția situației în care ne va fi solicitat de o instanță competentă în cursul unei proceduri judiciare, să punem la dispoziția terților părți codurile sursă ale produselor noastre.

Avem convingerea că veți înțelege în mod corect poziția noastră și rămânem la dispoziția dvs. pentru orice informație suplimentară de care veți avea nevoie în legătură cu acest subiect.

În atare situație, ORDA s-a adresat Microsoft Company din SUA pentru rezolvarea problemei, dar n-ar fi exclus ca și această corespondență să se piardă în mod misterios.

*

Patru ani înaintea celor evocate anterior, mai precis în octombrie 2005, OMNIS GROUP se adresează Judecătorei Sectorului 1 cu o Cerere de asigurare dovezi la Spitalul Militar de Urgență „Prof. Dr. Agrippa Ionescu”, care folosea fără drept aplicația ISIS.net. În limitele legii, a fost solicitată:

Numirea unui expert autorizat de Ministerul Justiției în specialitatea tehnică de calculatoare, care să procedeze la colectarea și conservarea probelor, constând în aplicații soft ARES.net, CARE.net, AMBULANCE.net și HIPOCRATE, furnizate pârâtei de ROMANIAN SOFT COMPANY, direct sau prin intermediul SC MEDIST SA,

aplicații care conțin părți semnificative copiate din programul ISIS.net realizat de OMNIS GROUP.

Adresa spitalului, indicată de reclamant, a fost str. Arh. Mincu nr. 7, sector 1, București.

Judecătoria Sectorului 1, în Camera de Consiliu care s-a ținut în data de 28 octombrie 2005, a citat părțile ce fuseseră convocate la primul termen prin intermediul Poștei Române. Reprezentanții OMNIS GROUP s-au prezentat, nu și cei ai spitalului SRI. Drept justificare a absenței, Poșta Română a returnat citația, cu mențiunea „destinatar mutat de la adresă”.

Spitalul în discuție funcționează la adresa menționată de zeci de ani, vizavi de Liceul de Informatică, și nu s-a mutat nici astăzi, în 2010. Dacă manipularea poștei s-ar fi bazat pe o altă justificare (chiar și trasă de păr) de gen: „adresant necunoscut” (bazată pe faptul că reclamantul n-a menționat și prenumele Ion al arhitectului), mai treacă-meargă. Dar așa... În ciuda acestei evidențe, magistrații au pus în vedere reclamantei „să efectueze diligențele necesare în vederea indicării sediului actual al pârâtului, sau să facă dovada că adresa este cea indicată”. Drept pentru care au fost efectuate fotografii din toate unghiurile posibile ale spitalului SRI și înaintate justiției. Care justiție, ce să vadă în poze, de vreme ce e oarbă...

*

O altă manipulare ordinară a Poștei Române a fost reclamată de OMNIS GROUP SRL în ianuarie 2006. Ce s-a întâmplat.

La data de 22.06.2005 D.G.P.M.B. (Direcția Generală de Poliție a Municipiului București - n.n.) - Serviciul Cercetări Penale a trimis prin Poșta Română adresa nr. 242863/13.06.2005 prin care convoca SC OMNIS GROUP SRL pentru data de 28.06.2005, ora 10.00, la sediul Poliției pentru a fi încunoștințați că în cauza în care sunt parte s-a dispus efectuarea unei expertize tehnice judiciare.

Din cauză că factorul Neagu Ion de la Oficiul Poștal nr. 1 nu a predat, pe bază de semnătură, această aducere la cunoștință recomandată, OMNIS GROUP nu și-a putut pregăti apărarea, desemnându-și un expert parte.

În urma acestui fapt s-a dispus o cercetare disciplinară, ajungându-se la următoarele concluzii:

- Poliția a trimis scrisoarea recomandată nr. 34502, către OMNIS GROUP, la data de 22.06.2005.

- Recipisei i-au fost necesare două zile ca să ajungă la oficiul din același oraș, fiindu-i distribuită învinuitului Neagu Ion.

- Neagu Ion nu s-a obosit să mai caute destinatarul și să-i predea recomandata pe bază de semnătură - potrivit atribuțiilor de serviciu -, abandonând-o într-o cutie poștală și semnând în fals de primire, în locul acestuia.

- Cercetat penal pentru neglijență în serviciu, fals intelectual, fals în înscrisuri sub semnătură privată și uz de fals, învinuitul și-a justificat acțiunile și inacțiunile prin faptul că ar fi fost vorba despre o eroare. Care s-ar fi datorat volumului mare de corespondență din acea zi primită de reclamanta OMNIS GROUP SRL și a unei nevinovate greșeli umane. Asta nu l-a împiedicat, însă, pe poștașul Neagu Ion să semneze în fals în locul destinatarului, astfel încât hârtiile să pară în regulă, de

parcă și-ar fi îndeplinit fără reproș sarcinile de serviciu.

- Miloși din fire, procurorii au propus neînceperea urmăririi penale a învinuitului, iar Poșta Română l-a sancționat pe Neagu Ion - de ochii lumii - „cu reducerea salariului de bază pe o perioadă de o lună cu 10 la sută”.

- Cu toate acestea, în urma insistențelor reprezentanților OMNIS GROUP, prim-procurorul adj. Iulian Crăciunescu de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 a dispus - pe baza dovezilor furnizate de reclamant și a prejudiciilor suferite - redeschiderea urmăririi penale împotriva poștașului.

- Dosarul a fost restituit lucrătorilor Secției 6 de Poliție în vederea reefectuării urmăririi penale, în ideea că aceștia își vor face treaba - pentru care sunt plătiți din bani publici - de astă dată.

CAPITOLUL V

Nesimțite minciuni ministeriale

În perioada august - decembrie 2009 am fost redactor de investigații al de-acum defunctului ziar Cotidianul. În încercarea de a dezlega itele afacerii Guvernul României - Microsoft, am adresat MCSI o cerere de informații privind cele două contracte încheiate în 2004 și 2009. Aceasta s-a bazat pe Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

La termenul maxim de zece zile de la solicitare, am întrebat Biroul de presă al ministerului de ce nu mi-a fost furnizat niciun răspuns. Din nou, tăcere. Am formulat o nouă solicitare, în care am criticat atitudinea ilegală a Biroului de presă care refuza să dea curs solicitării mele, de astă dată adresată direct cabinetului ministrului Gabriel Sandu. În sfârșit, am putut intra în legătură cu angajații Biroului de presă, dar numai după ce am intrat în minister „sub acoperire”, adică declinându-mi o altă identitate. Spre stupefarea mea am aflat cât de neputincios și, deci, inutil este acest departament. O făcută de acolo a ridicat dezorientată din umeri, exprimând în acest fel faptul că este legată de mâini și de picioarele - frumoase, de altfel. În cele din urmă am ajuns la o soluție - așa mi s-a părut la început. Să iau direct legătura cu directorul IT, Andrei Săvulescu. Și am luat.

Prima discuție dintre noi a fost halucinantă. Reproduc din memorie:

„— În privința contractului strategic 0015RO nu vă

pot ajuta, pentru că eu nu eram pe post la data respectivă.

— Dar cine ar putea să mă ajute?

— ?!...

— Nu dumneavoastră conduceți acest departament?

— Ba da, însă trebuie să caut ca să văd ce s-a semnat atunci și asta durează.

— Foarte bine, eu aștept cu mare interes. Când să vă mai sun?

— Peste două, trei zile. Vă asigur că voi rezolva până atunci.”

A trecut o săptămână, după care am telefonat din nou. Săvulescu ne-a promis ferm că în două zile problema va fi rezolvată, că se află în lucru.

A mai trecut o săptămână, după care directorul IT din MCSI m-a mințit din nou fără nicio jenă: „Mâine trimiteți răspunsul”. Iar surdul nostru dialog a continuat în aceeași notă vreo două luni de zile.

Inițial am vrut să chem ministerul în judecată, exercitându-mi drepturile conferite de lege. Am renunțat, gândindu-mă că dacă voi câștiga procesul, daunele morale îmi vor fi plătite de minister; care minister este finanțat și din buzunarul meu de contribuabil cu taxele și impozitele plătite la zi. Poate că ar fi trebuit să mă îndrept cu o plângere penală împotriva mincinosului director Andrei Săvulescu, pentru abuz în serviciu sau ceva asemănător, dar între timp mi s-a făcut scârbă și mi-am abandonat demersul.

Adevărata față a Microsoft

Compania multimiliardarului Bill Gates a ajuns să controleze, într-un timp record, peste 90 la sută din piața PC a întregii planete. Cum a fost posibilă o astfel de ascensiune a descoperit Guvernul american, care a caracterizat metodele folosite de Microsoft drept terorism high-tech internațional.

Pentru o înțelegere mai profundă a acestei acuzații voi reda definiția termenului provenit din limba franceză:

TERORISM

a) *Totalitatea actelor de violență comise de un grup sau de o organizație pentru a crea un climat de insecuritate sau pentru a schimba forma de guvernământ a unui stat.*

b) *Atitudine, manifestare teroristă.*

c) *Folosire sistematică a măsurilor de violență și intimidare în vederea atingerii unui scop politic.*

d) *Totalitate a actelor de violență pe care le săvârșește o organizație sau un regim politic reacționar.*

e) *Sistem de acțiuni teroriste.*

f) *Folosirea deliberată și sistematică a unor mijloace violente sau amenințări de natură să provoace teamă și neîncredere, panică și nesiguranță, ignorând orice norme umanitare.*

Ascensiunea fără scrupule a colosului IT a lăsat numeroase „cadavre” în urmă, cum sunt companiile Netscape Communications, Lotus, WordPerfect, Novell, chiar și IBM.

În perioada 1994 - 1998 Bill Gates ajunsese o persoană atât de puternică, încât se considera cel puțin la fel de puternic precum președintele Statelor Unite ale Americii. La o petrecere între prieteni, când s-a discutat despre alegerea lui William Jefferson „Bill” Clinton în fruntea țării, Gates a declarat: „Am și eu câtă putere are președintele”.

Convins că este cel mai inteligent personaj dintre toate mințile luminate ale Microsoft, Gates n-a suportat niciodată greșelile celorlalți. Angajații Microsoft chiar consideră că, dacă într-o discuție cu el nu te face idiot de 99 de ori, ai obținut o mare victorie.

La începutul anului 1994, „geniul” IT a pus la cale un plan diabolic pentru distrugerea companiei concurente Netscape Communications. Într-un memo adresat angajaților, el a indicat că Netscape (care deținea un apreciat browser web de navigare pe Internet) trebuia „egalat și bătut”. Lupta cu acest competitor a determinat Guvernul SUA să ajungă la concluzia că Bill Gates nu este un erou, ci un terorist high-tech. Executivul american a acuzat Microsoft că a folosit monopolul Windows pentru a iniția o gamă largă de practici acaparatoare și de excludere din afaceri a competitorilor. Mai exact, compania a acționat astfel încât consumatorii să nu mai poată accesa produsele Netscape, îngropând din fașă orice inițiativă a firmelor nou înființate, care încercau să intre pe piața IT.

La începutul acestui mileniu, Justiția americană l-a acuzat pe cel ce se credea la fel de puternic ca președintele țării de practici teroriste, fiind pus în discuție chiar viitorul Microsoft. La audieri, cel mai bogat om din lume a avut o atitudine pasiv agresivă, intenționat confuză, adesea manifestându-se precum un copil. Îndesat în scaunul său, gata să explodeze și abținându-se cu

greu, a formulat răspunsuri scurte, evazive, adesea așteptând repetarea întrebărilor. Bill Gates a refuzat să recunoască strategia diabolică pusă la cale pentru distrugere a Netscape, dar Curtea a prezentat o probă zdrobitoare privind vinovăția acestuia. Printr-un mail adresat angajaților, acesta a precizat că „Microsoft ar trebui să cumpere o parte din Netscape, lucru pe care îl doresc foarte mult”.

În anul 2000, judecătorul federal l-a găsit pe Gates vinovat și a recomandat spargerea companiei în două. Această decizie a dus la scăderea acțiunilor Microsoft, peste noapte, cu 30 de miliarde USD. Ceea ce l-a făcut pe miliardar să izbucnească în lacrimi, în timpul unei întâlniri cu conducerea corporației. Ulterior, Curtea de Apel a admis că Microsoft a încălcat sistematic legile americane, în special pe cele anti-trust, dar a considerat că spargerea companiei în două ar fi o măsură prea aspră.

În urma acestui scandal, de pe urma căruia Gates a fost declarat vinovat, dar a fost exonerat de pedeapsă, s-a văzut nevoit să cedeze funcția de CEO lui Steve Ballmer.

Dacă în trecut Microsoft a făcut companii ca IBM să arate bătrâne și greoaie, același tratament îi este aplicat astăzi de giganți IT, precum Google.

Problemele Microsoft în întreaga lume sunt departe de a se sfârși. Uniunea Europeană i-a aplicat o amendă de aproape un miliard USD pentru practici anticoncurențiale, cu obligația de a se alinia normelor europene dacă mai vrea să activeze pe această piață. Cu situații similare se confruntă și la nivelul zonei asiatice.

Desigur, când ai un profit anual de 34 de miliarde USD, o amendă de un miliard nu este altceva decât o bagatelă. Atâta timp cât va mai merge ulciorul la apă.

Care ulcior încă nu riscă să se spargă în România.

Și încă un amănunt interesant. Majoritatea companiilor mari din lume s-au ferit și se feresc în continuare să investească în țara noastră, din cauza nivelului extrem de ridicat al corupției. Iar cele care totuși încearcă apele, o fac prin firme interpușe, pentru a diminua riscurile la care s-ar expune la un moment dat. Promovată de regimul Adrian Năstase - Dan Nica, compania Microsoft nu a avut niciodată până acum grețuri în acest sens. Să nu fi deținut informații privind nefastul flagel ce macină România? Să nu se fi izbit de corupția generalizată de la noi? Puțin de crezut. Ceea ce denotă că ori s-a adaptat sistemului ori poate că nu-i pasă.

Imobil furat pe bază de acte false și un deces suspect. Până acum, niciun vinovat

În anul 2006 am declanșat un serial de dezvăluiri care, la început, mi se păruse desprins dintr-o ecranizare *science fiction*.

Proprietarul SC OMNIS GROUP SRL mi s-a plâns că, după ce fusese victima a două atentate la viață, i-a fost furată o casă cumpărată cu acte-n regulă și deținută în proprietate câțiva ani. Documentele zdrobitoare cu care proba această acuzație erau irefutabile, iar după ce le-am verificat am scris un prim articol. Acesta n-a văzut lumina tiparului timp de o săptămână, până m-am interesat la redactorul șef, Adrian Pătrușcă, din ce cauză. Om de bună credință, acesta nu putea înțelege cum îți poate fi furată o casă care îți aparține, pe bază de documente false. Ba chiar dovedite că sunt false. I-am explicat, iar articolul apărut pe prima pagină sub titlul „Rețeaua muribunzilor” a făcut deliciul acelor timpuri.

Pe scurt, proprietarul OMNIS GROUP a cumpărat o casă într-o zonă rezidențială a Capitalei, prin intermediul unor instrumente bancare de plată, a plătit impozitul câțiva ani, după care a aflat că nu mai este proprietar. Chipurile, prin intermediul unui cetățean român pe care l-ar fi mandatat în SUA, acesta i-ar fi vândut casa în numele său unui anumit doctor chirurg la Spitalul Ministerului de Interne „Prof. dr. Dimitrie Gerota”, comisar șef Adrian Murea.

Și-acum urmează o pleiadă de mistere:

- Proprietarul n-a intenționat vreodată să-și vândă casa.

- Mandatarul n-a fost vreodată în străinătate, acolo unde s-ar fi încheiat tranzacția dintre el și adevăratul proprietar al casei, și nici n-a deținut pașaport.

- La data încheierii contractului de vânzare-cumpărare, mandatarul pensionar era morfinat și netransportabil, suferind în ultima fază de metastază, fiind pacientul dr. Adrian Murea la Spitalul „Gerota”, alias Doctorul Moarte.

- Spitalul cu pricina folosea și încă mai folosește fără drept softul oferit de RSC SRL și piratat de la OMNIS GROUP.

- Murea trăise câțiva ani cu fiica lui Emil Dumitrescu zis Cico și era bun prieten cu recent reținutul sub stare de arest, senatorul general Cătălin Voicu.

- Toate actele de vânzare-cumpărare falsificate au fost catalogate ca atare de instituțiile specializate ale statului, dar în pofida acestui fapt, dosarul n-a fost trimis în instanță nici până în prezent, după aproape cinci ani. De câțiva ani buni se află în lucru la un procuror din cadrul DNA, căruia nu-i vom da numele.

- Muribundul a cărui identitate a fost folosită pentru furtul unei case nu este singurul caz în care este impli-

cat Doctorul Moarte. Mai există unul similar, în care este implicată și soția lui Cico Dumitrescu, pe nume Doina Ionescu-Dumitrescu. Murea a mai folosit acte de proprietate contrafăcute, prin intermediul altui muribund, ca să deschidă cu soția lui Cico o clinică privată.

- Ambii așa-zii mandatar, care i-ar fi vândut lui Murea proprietăți de lux au decedat la fix două săptămâni de la semnarea contractelor.

- Notărița care a șmecherit actele de vânzare-cumpărare, pe nume Livia Alexandrescu, nu poate fi trimisă în judecată, deoarece Consiliul Superior al Magistraturii nu și-a dat acordul.

- Ca să-l scoată pe Adrian Murea basma-curată din această escrocherie, procurorul Alexandra Șinc a disjuns cauza acestuia, pe motiv că nu s-a putut stabili cu exactitate cine a falsificat documentele. Pentru ea n-a contat câtuși de puțin că beneficiarul falsurilor nu era altul decât Doctorul Moarte. Este ca și când un om este prins la volanul unei mașini furate, dar nu poate fi trimis în judecată fiindcă nu se poate stabili cine a furat automobilul. Sau că la altul s-ar găsi carduri bancare contrafăcute, fără a se afla și cine le-a măsluit.

- Capii Parchetului General al României consideră că tergiversarea soluționării cazului, alături de cel al furtului de inteligență, se justifică din cauza complexității speței. După părerea noastră, justificarea nu se... justifică defel și n-ar fi exclus ca în această poveste să fie amestecați și exponenți de marcă ai grupării infracționale coordonate de senatorul Voicu.

În urma articolului „Doctor Moarte” din 31 august 2006 publicat în ZIUA, Serviciul Comunicare Publică al MAI ne-a trimis câteva precizări mincinoase, semnate - cum altfel? - indescifrabil (vezi anexa 7). Astfel ni s-a comunicat faptul că medicul chirurg „nu a comis abateri

de la deontologia profesională, îndeplinindu-și sarcinile de serviciu conform reglementărilor interne în vigoare”. Mai ales că „Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parchetul de pe lângă Tribunalul București au efectuat cercetări și au dispus soluții de scoatere de sub urmărire penală și, respectiv, de neîncepere a urmăririi penale”.

Nemulțumit de această atitudine mincinoasă, pe care Serviciul Comunicare Publică a fost împuternicit să ne-o remită, am revenit cu o cerere legală de informații adresată ministrului Internelor, având iluzia că vom ajunge la adevărul pe care-l știam și îl puteam proba cu zeci de documente, în marea majoritate oficiale. Ceea ce nu s-a întâmplat. În schimb, am primit o adresă din partea serviciului cu pricina, semnată de aceeași persoană... indescifrabilă, prin care ni se atrage atenția că am mai primit un răspuns pe aceeași temă. Și că Doctorul Moarte a fost investigat inclusiv de Corpul de Control al MAI, fără a i se putea reține în sarcină vreo acuzație.

În concluzie, Adrian Murea, care a cumpărat imobile de la pacienți pe care îi îngrijea și aflați pe patul de moarte, în calitate de falși mandatar, ar fi alb ca lacrima. Și-atunci, cum se face că un procuror DNA instrumentează și astăzi un dosar de câțiva metri, avându-l în atenție - în principal - pe Doctorul Moarte, iar în secundar pe complicii acestuia? Să nu fi știut lucrătorii Internelor despre acesta? Puțin probabil. Mai degrabă s-a încercat mușamalizarea adevărului și protejarea lui Murea, prin inducerea presei în eroare.

Amănunte privind întreaga escrocherie criminală a Doctorului Moarte în articolele din Anexa 6.

CAPITOLUL VI

Microsoft în citate

De-a lungul celor cinci ani în care m-am aplecat asupra subiectului cărții de față și am publicat nenumărate articole de presă, s-au adunat circa patru metri de documente în susținerea afirmațiilor făcute. Dintre acestea se remarcă atât buna părere a autorităților Statului Român despre fenomenul Microsoft, cât și importante voci ce susțin că gigantul IT n-ar fi tocmai îngeraș, cum mulți ar fi îndemnați să creadă la o primă analiză. Ba dimpotrivă. Motiv din care voi menționa câteva opinii, care pot da de gândit cititorului, cu privire la practicile companiei de-a lungul ultimilor ani.

Scott McNealy, CEO Sun Microsystems SUA, filială a firmei americane Oracle Corporation (care a acuzat Microsoft de practici anticoncurențiale, câștigând procesul):

„Când Steve Ballmer (CEO Microsoft - n.n.) mă numește nebun/ciudat/drogat, consider asta un compliment.”

„Decât să dețin drepturi de autor asupra Windows, mi-aș dori să le am asupra limbii engleze. Atunci aș putea factura câte 249 de dolari oricui o folosește.”

„Oprți porcăriile pe care guvernul irosește bani și cumpărați toate acțiunile Microsoft, incluzând în domeniul public toată proprietatea lor intelectuală. Apoi vom putea turna o statuie de bronz cu înfățișarea lui Bill Gates, pe care să o amplasăm în fața Departamentului de Comerț.”

„Windows 2000 va fi un dezastru mai mare decât anul 2000.”

„Microsoft - imperiul răului.”

„Bestia de la Redmond (cartierul general al companiei, situat la 16 mile de Seattle, statul Washington).”

„Cu Microsoft, prima încercare este mereu gratis; amintiți-vă asta toată viața (aluzie la racolarea consumatorilor de droguri - n.n.).”

„Sunt convins că dacă General Motors ar elimina Microsoft Office din toată compania, mașinile din seria 1999 ar putea fi vândute anul următor la jumătate de preț.”

„Omenirea este, cu adevărat, împotriva Microsoft. Și omenirea are nevoie de o mică pauză chiar acum... Economia de piață trebuie să triumfe în detrimentul celei planificate. Internetul trebuie să triumfe. Dar dacă guvernul nu impune respectarea legilor, oamenii buni vor plăti lucrurile rele.”

Neelie Kroes, comisar european în domeniul concurenței și al noilor tehnologii:

„Microsoft nu este desupra legii. Nu mă interesează originea sau mărimea unei companii. Ceea ce mă interesează este respectarea sau nerespectarea regulilor.”

„Ne confruntăm cu împrejurări excepționale. În 50 de ani de politică antitrust în Europa, nu a existat nicio companie care să refuze să respecte o decizie a Comisiei (ref. Microsoft Company, Bruxelles, aprilie 2007).”

„Am cerut Microsoft să ofere garanții de securitate programatorilor care susțin dezvoltarea de *software open source* și să-și limiteze numărul litigiilor privitoare la brevete împotriva distribuitorilor de software și utilizatorilor finali „(lăsându-i în pace pe programatori - n.n.).”

„Guvernul SUA a încercat în mod direct să-l influențeze pe comisarul de concurență al UE, spre a favoriza Microsoft. Am răspuns că nu doresc... intervenția nu s-a făcut.”

Per Hellstrom, director al Direcției IT din cadrul Comisiei Europene Antitrust

„Cererile Microsoft trebuie ignorate. Din punctul lor de vedere, ar trebui să decidă singuri ce este mai bine pentru întreaga lume. Microsoft nu poate fi lăsată să decidă cine poate realiza inovații și cine nu. Problema este vitală pentru domeniul inovației, iar Microsoft exercită presiuni pentru înghețarea acesteia.”

Concluzii la ultima oră

Proprietarul OMNIS GROUP SRL se află, de circa zece ani de zile, într-o luptă inegală cu „sistemul ticăloșit” ce guvernează țara noastră, cu exponenți ai acestuia și cu interese dintre cele mai obscure. De cinci ani și mai bine, în calitate de jurnalist de investigații, am monitorizat această confruntare. Timp în care am devenit din ce în ce mai surprins, că dreptatea se lasă încă așteptată. Că trăiesc într-o Românie în care cineva sau altcineva poate afirma că negrul este alb sau invers, dedându-se la fapte de corupție, furt de inteligență, escrocherie, amenințare, șantaj și multe asemenea.

De la autoritățile statului am aflat că, și astăzi, Dragoș Rișcanu mai are de așteptat până i se va face dreptate. De asemenea:

Că softul ce i-a fost piratat produce în continuare substanțiale beneficii pentru pirați, iar unul dintre creierele afacerii, Sebastian Vlădescu, este ministrul al Finanțelor. Care ministru propune, la unison cu premierul Emil Boc și președintele Traian Băsescu, tăierea pensiilor și așa sub nivelul minimal de trai al pensionarilor, reducerea alocațiilor pentru mame, diminuarea ajutoarelor pentru persoanele aflate în nevoie și alte asemenea măsuri la fel de aberante. Și, în ce scop? În scopul depășirii crizei de către români? Aiurea. Mai degrabă, am spune, ca să fie de unde se fura în continuare, iar marile căpușe care se alimentează din banul public să aibă de unde suga și în viitor.

Că firma ROMANIAN SOFT COMPANY, acuzată de furt de inteligență IT pe baza a numeroase expertize și constatări a obținut (sau e pe cale să obțină) câteva

milioane de euro pentru dezvoltare, din fonduri europene. Mai precis, 14.739.180 de lei (respectiv 3,5 milioane de euro la cotația valutară din iunie 2010) pentru „Instruirea medicilor și a asistentelor medicale din spitale în managementul și utilizarea noilor tehnologii”. La acești bani se așteaptă și participarea statului cu 2.601.032 lei (627.000 de euro), în timp ce RSC va contribui la proiect cu doar 912.644 lei (220.000 de euro). Frumoasă afacere, mai ales pe timp de criză!

Că OLAF (Oficiul European de Luptă Antifraudă cu sediul la Bruxelles) și DLAF (Departamentul de Luptă Antifraudă al României) cunosc foarte bine problema, dar se fac că plouă.

Că Microsoft Company s-a angajat față de statul nostru, pe baza unui contract strategic oferit cadou de guvernarea Adrian Năstase (Dan Nica) și prelungit de cea a lui Emil Boc (Gabriel Sandu), să fie arbitru pieței IT românești, fără însă a se ține de promisiune. Ba mai mult, a depus mărturie că RSC nu și-ar fi însușit nimic de la OMNIS și că produsul piratat, de fapt, le-ar aparține. Ignorând cu bună știință că, la vremea respectivă, Microsoft nu dezvoltă o astfel de tehnologie și nici nu intrase pe piața românească cu produsul Navision cumpărat de la danezi, oarecum similar ISIS.net, dar nu atât de performant încât să câștige vreun premiu internațional.

Că judecătoarea Viorica Costiniu, de la Curtea de Apel București - soția judecătorului Florin Costiniu implicat în scandalul de corupție al senatorului Cătălin Voicu - a găsit furtul de inteligență cât se poate de legal. Mai exact, însușindu-și o expertiză aberantă întocmită de un nespecialist în programe de calculator și drepturi de proprietate intelectuală și dând la spate alte câteva realizate de specialiști de marcă în domeniu, inclusiv de cei ai singurului organism al statului cu expertiză și abilitare

în domeniu, respectiv Oficiul Român pentru Drepturi de Autor (ORDA).

Că la nivelul conducerii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cazul este binecunoscut, iar tergiversarea rezolvării acestuia este pusă pe seama complexității. Să vedem până când.

Că OMNIS GROUP, după ce i s-a furat munca de zece ani, este eliminată sistematic de pe piață, din cauză că și-a permis să dovedească faptul că e un concurent credibil și ingenios. De remarcat că, din data de 17 martie 2010, la nivelul CE Antitrust s-a constituit dosarul de infrigement nr. 39.784 împotriva Microsoft, privind încălcarea regulamentelor concurențiale europene.

Că imobilul ce i-a fost furat lui Rișcanu, pe bază de acte false dovedite ca atare, se află în continuare în administrarea inspectorului șef (fost colonel) Adrian Murea, chirurg la spitalul Ministerului de Interne. Iar adevăratul proprietar a fost obligat de Justiția Română să plătească o cauțiune de 50 de milioane de lei vechi pentru propria-i casă. Că Doctorul Moarte, alias Murea, a folosit identitatea a doi muribunzi în escrocherii imobiliare, că este acuzat de fostul socru de tentativă de omor și furt calificat, că și-a maltratat propriul fiu și pe mama acestuia, mai treacă-meargă. Dar că operează în continuare OAMENI, în aceste circumstanțe morale, este de-a dreptul strigător la cer.

Metamorfoza negrului în alb

Confruntat cu situații halucinante cărora puțini le-ar putea face față, Dragoș Rișcanu consideră că necazurile sale au demarat cu mulți ani în urmă, când a

fost luat în vizor de organele fostului aparat de reprimare comunist. Motiv din care s-a adresat CNSAS (Consiliului Național de Studiere a Arhivelor Securității) pentru a-și afla... trecutul. Și astfel a dat de dosarul său microfilmă nr. 217.704 (Fond informativ), din anul 1984, început trei ani mai devreme, pe când se afla în ultimul an la Academia de Studii Ecomice.

În ciuda necazurilor și presiunilor la care a fost supus ani de zile, Rîșcanu este un optimist incurabil, în contradicție cu pesimismul meu de gazetar care a văzut multe până acum. Este convins că dreptatea n-are cum să nu triumfe. Și că, fie după douăzeci de ani, Legea lustrăției va mai repara câte ceva, pe ici, pe colo. Demascând, spre exemplu, indivizi ca fostul locotenent major Adrian Petre Podea, ulterior judecător la Ploiești, astăzi pensionar cu pensie „nesimțită”, posibil implicat în mafia SRI din județul Prahova.

Din documentele întocmite de ofițerul de Securitate Podea mai reiese că și UM 0666 l-a supravegheat operativ pe Dragoș Rîșcanu. Care supraveghere, din motive necunoscute, nu i-a mai fost dezvăluită petentului. Poate din cauză că această activitate de poliție politică nu s-a încheiat nici până acum? Pentru cei care nu cunosc, UM 0666 era chiar Direcția a V-a a Securității, actuala Direcție de pază și protocol demnitari.

Investigația jurnalistică continuă

Nici eforturile mele pentru realizarea acestei cărți, nu se vor opri aici. La numeroasele întrebări privind gigantul Microsoft voi căuta în continuare răspunsurile adecvate, ce vor fi publicate într-un al doilea volum, poate chiar al treilea și al patrulea.

Mă voi apleca pe larg asupra activității companiei cu precădere pe piața europeană, și a posibilelor legături ale exponenților Microsoft cu poliția politică românească, în continuitatea ei.

Asta în ciuda faptului că îi dau puține șanse lui Rîșcanu să-și afle dreptatea, cel puțin în România, unde justiția este coruptă până în măduva oaselor.

N-oi fi eu Truman Capote, cel ce a scris „Cu sânge rece” - punând bazele profilului criminalului contemporan, dar nici nu pot sta impasibil la atâta minciună și nedreptate. Radiografia Microsoft va fi minuțioasă și profundă, bazată pe trecutul, prezentul și mai ales evoluția viitoare a companiei. Care companie, în urmă cu zece ani premia produsul ISIS.net drept cel mai bun ERP din Europa, ca după ani de zile să orchestreze îndepărtarea OMNIS GROUP SRL de pe piața IT, impunând brutal un produs similar.

Ca rezultat a cinci ani de investigații jurnalistice, am senzația că la impunerea gigantului IT pe piață s-au folosit la greu instrumente ale poliției politice. Chiar dacă nu se poate reține, deocamdată, vreo vinovăție în sarcina companiei lui Bill Gates, megaafacerea are un singur beneficiar: MICROSOFT COMPANY.

- VA URMA -

**Până în prezent, Comisia Europeană
a amendat gigantul Microsoft cu 1,68 miliarde
de euro, pentru ÎNCĂLCAREA LEGISLAȚIEI
ȘI IGNORAREA SANCTIUNILOR CE I-AU
FOST APLICATE, într-un mod în care nicio altă
companie nu a îndrăznit s-o facă.**

Neelie Kroes,

**Comisar European pentru Concurență, 2008:
„Microsoft este prima companie pe care Comisia
a trebuit să o amendeze, pentru că nu s-a
conformat deciziilor antitrust, în cei 50 de ani de
politică concurențială a UE”.**

ANEXE

Anexa 1

PLAN DE MĂSURI al Grupului Operativ Central

I. OBIECTIVE

1. Combaterea actelor de corupție și a altor ilegalități comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu.
2. Prevenirea comportamentului deviant prin monitorizarea acțiunii.
3. Ridicarea standardelor de integritate.

II. PERSOANE ÎN ATENȚIE

1. Funcționari care exercită autoritatea de stat din domeniile controlului financiar și de gestiune, administrației publice, gărzii financiare și controlului vamal, curții de conturi, poliției sanitar-veterinare, protecției consumatorului ș.a.
2. Cadre de Poliție, Poliție de frontieră, jandarmi, pompieri și din celelalte structuri ale Ministerului de Interne, cu atribuții în aplicarea prevederilor legale privind drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, proprietatea și cu atribuțiuni de control ori decizie.
3. Procurori, judecători, grefieri ori alți funcționari publici din domeniul justiției implicați în înfăptuirea actului de justiție.

B. Constituirea după evaluarea unor informații și efectuarea unor studii operative asupra locurilor (puncte de trecere vamală, servicii cu publicul a unor structuri din Ministerul de Interne, Ministerul Public, Ministerul Finanțelor, a unor trasee, puncte obligatorii de trecere) a unor echipe (anexa nr. 2A și B) care, trimestrial sau la ordin, în mod legendat, pe bază de Plan de acțiune, să realizeze supravegherea, surprinderea și înregistrarea audio-video a conduitei funcționarului public în exercițiul funcțiunii.

Pentru asigurarea dovedirii faptelor și a înregistrării probelor vor fi utilizate, cu autorizarea procurorului, mijloace tehnice de fixare și interceptare a comunicațiilor, din dotarea UM 0962 (fost 0215, doi și-un sfert - n.n.) sau atrase de la SRI și SIE se vor realiza legende, jocuri și combinații operative, efectuarea de acte premergătoare și luarea de măsuri procedurale.

III. LOCURILE ȘI MEDIILE DE ACȚIUNE

1. Agenții economici verificați de către funcționari cu atribuții de încasare a debitelor, taxelor și impozitelor; de control asupra modului de respectare a legislației financiar-contabile; a sediilor centrale și teritoriale unde se derulează activități specifice de avizare, eliberare de documente financiar-contabile; trezorerii; eșalonarea și reeșalonare a datoriilor către bugetul de stat; controlul modului de utilizare al unor fonduri; vămi, puncte vamale, comisionare și alți operatori vamali; acordare de credite, legalitatea constituirii de garanții; privatizări, evaluări și subevaluări de patrimonii; expertize și constatări economico-financiare.

2. Compartimente, birouri, secții, servicii, direcții și alte structuri specifice Ministerului de Interne unde se

eliberează cărți de identitate, pașapoarte, permise port-armă, permise de conducere, cazier; unde se planifică și se acordă vize; avizare, funcționare și construcții (pompieri); frontiera de stat și puncte de trecere terestre, navale și aere; obiective, locuri, medii unde acționează efective ale ministerului.

3. Laboratoare și instituții de analizare și avizare sanitar-veterinară; oficii de protecție a consumatorului; agenți economici controlați.

4. Executori judecătorești, judecătorii, parchete, arhive, locuri și medii specifice îndeplinirii actului de justiție.

5. Autorități centrale și teritoriale implicate în exercitarea administrației de stat în relația funcționar public - cetățean.

6. Alte locuri și medii în care se consumă acte de corupție.

IV. GESTIONAREA INFORMAȚIILOR

1. Datele și informațiile obținute deținute de UM 0962, celelalte unități și formațiuni din cadrul Ministerului de Interne, acelea deținute de Parchete și Justiție vor fi centralizate la Pachetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, Grupul Operativ Central, în vederea evaluării lor.

Termen: 20.01.2000

La servicii secrete suntem pe locul trei, după americani și englezi

(Articol apărut în săptămânalul „Incisiv de Prahova” în 2009, sub semnătura Dan Coste)

Românilor li se pregătește un al nouălea serviciu

secret de informații, în subordinea Ministerului Justiției. După desființarea Direcției Generale de Protecție și Anticorupție (DGPA), fost SIPA (Serviciul Intern de Protecția Anticorupției), care a avut loc în 2006, actualul ministru reinvestit, Cătălin Predoiu, a vrut să-l resusciteze, chipurile ca să intre în legalitate, că așa ar cere legea. Se întâmpla înainte de izbucnirea crizei economico-financiare, în prezent ideea fiind abandonată temporar din lipsă de fonduri.

Presa a relatat în repetate rânduri că acest serviciu la nivelul Ministerului Justiției nu a fost altceva decât un instrument de presiune, șantaj, corupție și protecție a infractorilor, care s-a ocupat cu totul altceva decât cu atribuțiile și prerogativele ce i-au fost atribuite.

Printre altele, fostul ministru de Justiție, Monica Macovei, a fost acuzată că ar fi șantajat magistrații cu dosare măsluite și puse la păstrare în arhivele DGPA-SIPA, care acum sunt sigilate. De unde se naște ipoteza că Predoiu vrea musai să aibă acces la ele acum, în prag de alegeri prezidențiale. După cum se știe, Traian Băsescu este cel care a insistat ca ministru actual să-și păstreze funcția dobândită în guvernarea liberală și serviciul acestuia trebuie întors. Iar arhiva SIPA conține suficientă materie primă pentru așa ceva. Altfel spus, nu de respectarea legii și crearea unui serviciu de protecție internă îl doare în cot pe ministrul Justiției, ci de liberul la acces la controversata arhivă.

Predoiu racolează agenți secreți

„Potrivit Legii nr. 51/1991 privind siguranța națională, a Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor

clasificate, dar și a H.G. nr. 2005/2002 pentru aprobarea standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România - deci potrivit tuturor acestor reglementări importante -, Ministerul Justiției este considerat autoritate desemnată de securitate care are obligația, repet, obligația, să-și organizeze și să conducă un sistem propriu pe sectorul său”, a declarat Cătălin Predoiu, recent, la un post de radio. Deci, el nu ar respecta decât legalitatea, sens în care s-a consultat îndeaproape cu foștii colaboratori ai Monicăi Macovei, care știu ce și unde să caute în arhivă, în caz de necesitate.

Uniunea Națională a Judecătorilor din România (UNJR) a avertizat ferm ministerul să nu încerce reînființarea unui serviciu secret în justiție, câtă vreme nu s-a clarificat legalitatea funcționării fostei SIPA - DGPA și soarta arhivei acesteia. Potrivit unor surse, SIPA s-ar ocupa în special de filajul unor magistrați și demnitari, informațiile obținute fiind susceptibile de folosire în scop de șantaj.

Judecătorul Cristi Danileț, fost consilier al Monicăi Macovei și actual vizat de Predoiu, pentru a fi racolat în conducerea noului serviciu secret cosmetizat a declarat că, în calitate de membru al primei comisii de inventariere a arhivei SIPA, a constatat că majoritatea documentelor erau note informative nesemnate, „de genul bârfelor colportate pe holurile instanței, informații neverificate care, dacă ar deveni publice, ar fi în măsură să compromită imaginea oricărui magistrat din România”.

Lustrația, singura soluție

Într-un comunicat de presă, UNJR mai este de părere că „Partidele politice trebuie să facă gestul istoric

de a adopta cadrul normativ necesar pentru o lustrare completă și aceasta nu numai în raport cu magistrații, ci în raport cu toate profesiile juridice: avocați, notari publici, lichidatori, executori judecătorești etc.” Organizația profesională mai precizează că, înaintea creării unui nou serviciu secret în Justiție, organismele abilitate ale statului ar trebui să apeleze la mecanismele legale pentru deconspirarea celor care au colaborat cu organele de Securitate, și care acum ocupă înalte funcții de conducere în magistratură. De asemenea, sunt vizați și cei care, după 1990, au fost agenți sub acoperire sau colaboratori ai diverselor servicii de informații române, contra unor interese materiale și avantaje substanțiale.

„Se poate spune că procesul lustrării s-a limitat în a deconspira doar acele persoane ce dețin funcții publice sau intenționează să acceadă la astfel de funcții, care au fost agenți sau colaboratori ai organelor de Securitate, ca poliție politică, se mai arată în comunicat. În concluzie, pentru o însănătoșire a societății românești, se impune și nu e tardivă, deși s-au scurs aproape 20 de ani de la căderea regimului Ceaușescu, lustrarea. În mod deosebit, justiția trebuie curățată de astfel de persoane”, mai consideră conducerea UNJR.

Servicii secrete cu care ne mândrim

România se află pe locul 3 în lume la numărul de servicii secrete

1. Serviciul Român de Informații (SRI)
2. Serviciul de Informații Externe (SIE)
3. Serviciul de Protecție și Pază (SPP)
4. Serviciul de Telecomunicații Speciale (STS)

5. Direcția Generală de Informații a Apărării (DGIA)
 - Direcția de Informații Militare (DIM, fostă DIA)
 - Direcția de Siguranță Militară (DSM-2)
6. Direcția Generală de Informații și Protecție Internă (DGPI – Ministerul Afacerilor Externe)
7. Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Crimă Organizată și Terorism (DIICOT – Ministerul de Interne)
8. UM 0962, fost UM 0215 (doi și-un sfert) tot din cadrul Ministerului de Interne.

Spre comparație, pentru a se vedea cât de bine ne păzim noi de spioni și de penetrarea sistemului, prezentăm următoarea listă cu numărul serviciilor secrete din alte țări:

Austria – 3 servicii, Belgia – 2, Bulgaria -2, Canada -5, China -3, Elveția -4, Franța -5, Germania -3, Grecia -1, Israel -3, Italia -4, Republica Moldova -1, Olanda -2, Polonia -5, Marea Britanie -9, Rusia -4, Serbia -1, Spania -2, Suedia -4, Turcia -2, Ucraina -3, iar Ungaria -5.

Dacă mai facem un serviciu special, îi egalăm pe englezi și ne apropiem de primul loc din lume, deținut de americani cu 17 servicii secrete în funcțiune. Fără îndoială, numărul acestor organisme n-are nici o legătură cu eficiența lor în ceea ce privește protecția față de spioni și anticorupția, dar ce mai contează?! Important e ca banul public să fie cheltuit, iar anumite funcții și anumiți oameni să beneficieze de serviciile oferite. Rămâne la latitudinea cititorilor să întocmească lista beneficiarilor.

Anexa 2

CONSTATARE TEHNICO-ȘTIINȚIFICĂ - ORDA nr. 3973/31.01.2005

„... considerăm ca aplicațiile (programele pentru calculator) AMBULANCE și ARES.net... **conțin reproduceri semnificative** ale aplicației (program pentru calculator) ISIS.net, program pentru calculator (aplicație) deținut de ORDA în vederea înregistrării în Registrul Programelor pentru Calculator de către SC OMNIS GROUP SRL..., respectiv din cele 5.267 de linii de cod aparținând programului ISIS.net și cele 5.108 linii de cod aparținând programelor AMBULANCE și ARES.net verificate, un număr de 4.119 linii/părți linii de cod este identic.

În concluzie, considerăm că părți din programele pentru calculator (aplicațiile) AMBULANCE și ARES.net sunt copii ale unor părți din programul pentru calculator (aplicația) ISIS.net.

Așa cum rezultă din cele expuse, concluzia tuturor constatărilor tehnico-științifice și expertizelor efectuate este următoarea:

SURSA COD A UNOR COMPONENTE ALE PROGRAMELOR PENTRU CALCULATOR ISIS.net, CREATE DE OMNIS GROUP ȘI ÎNREGISTRATE ÎN RPC ORDA, COMPONENTE VITALE PENTRU FUNCȚIONAREA PROGRAMELOR RESPECTIVE, A FOST PRELUATĂ ÎN TOTALITATE DE RSC ȘI

FOLOSITĂ ÎN PROGRAMELE COMERCIALIZATE DE ACEASTĂ SOCIETATE.”

Expertize și constatări cu duiumul

În speță, subcomisarul de Poliție Florin Mincă dispune efectuarea unei expertize tehnice judiciare, desemnându-l în acest scop pe expertul agreat în computere Ștefan Stăncescu. Care expert, chiar și profesor, este priceput în calculatoare și nu în programe de calculator, neavând niciun fel de expertiză în domeniul drepturilor de autor (cu toate că și-a permis să pună concluzii în acest sens).

Aberațiile acestuia cu privire la drepturile de autor vor fi demonstrate de experții ORDA, după cum se va vedea în paginile următoare.

Stăncescu a fost asistat de un expert-parte, de astă dată specializat în programe de calculator, pe nume Dumitru Galani. Însă concluziile lui au fost respinse de Stăncescu și neincluse în propriul raport, ceea ce l-a determinat pe Galani să depună la instanță o opinie separată.

RAPORT DE EXPERTIZĂ TEHNICĂ JUDICIARĂ nr. 7526/12.12.2005 -ȘTEFAN STĂNCESCU

„Conform art. 1 al Legii 8 este autor persoana fizică sau persoanele fizice care au creat opera. Conform art. 4. (1) se prezumă a fi autor, până la proba contrară, persoana sub numele căreia opera a fost adusă pentru prima dată la cunoștință publică. Conform art. 7 a), programele de calculator sunt obiect al dreptului de autor.

Conform art. 74, în lipsa unei clauze contrare, drepturile patrimoniale de autor asupra programelor pentru calculator, create de unul sau de mai mulți angajați în exercitarea atribuțiilor de serviciu ori după instrucțiunile celui care angajează, aparțin acestuia din urmă.

De altfel, chiar aducerea la cunoștința publică nu acordă deplin calitatea de autor, sub posibilitatea de a permite apariția probei contrare. O astfel de probă contrară se poate evidenția prin prezentarea unei alte surse autoriale, alta decât OG (OMNIS GROUP - n.n.), din care ambele părți să se fi inspirat. **Pe parcursul expertizei, nu am găsit un astfel de program asemănător.**

Concluzii:

Programele OG au fost înregistrate la Registrul de Programe de Calculator al ORDA la 06.03.2003. Programele RSC corespondente care s-au analizat nu sunt înregistrate la ORDA și s-au comercializat la un beneficiar.

S-au constatat, la cele 3 perechi de fișiere corespondente analizate, 80% de linii care coincid. Există blocuri compacte de mai mult de 50 linii coincidente, dar nu mai mult de 80 linii coincidente.

Asemănările pot proveni din copierea unei surse de către cealaltă, cu modificări.

Asemănările pot proveni și din preluarea acestora de la terțe surse, preluate de pe INTERNET, unde acest tip de aplicații sunt notorii. **Nu s-au identificat surse care să prezinte coincidențe semnificative cu cele trei fișiere studiate. „**

RAPORT EXPERTIZĂ TEHNICĂ JUDICIARĂ nr. 7527/12/12.2005 - DUMITRU GALANI

„În conformitate cu constatarea tehnico științifică nr. 3973/31.01.2005 realizată de ORDA, care constată că 4.119 (78%) din liniile de cod ale programelor de interfață folosite de RSC se regăsesc între liniile de cod ale programelor de interfață înregistrate de OG la ORDA se poate afirma că este aproape imposibilă o astfel de reproducere. Singura formă sub care aceste linii de cod se găsesc în aplicația RSC a fost posibilă numai prin copierea fizică a lor din serverul aflat la OG, pe un support extern și transferarea lor în aplicația RSC.

Din cele de mai sus rezultă că aceste fișiere au fost copiate de la OG și introduse în aplicația RSC de către una sau mai multe persoane care au făcut parte din colectivul de dezvoltare.”

RAPORT EXPERTIZĂ TEHNICĂ JUDICIARĂ - DUMITRU GALANI, 19.06.2006

„Rezultatele expertizei... constată identitate în proporție de 100% pentru 4.884 de linii sursa cod preluate din sistemul ISIS.net și incluse în aplicațiile prezentate de RSC pe propriul site. Aceasta identitate se manifestă și la nivelul amprentei personale a companiei care a creat produsul: specificațiile și documentația sursei cod, topica instrucțiunilor, secvențialitatea procedurilor, numele de funcții și de variabile, precum și erorile de programare și de ortografie.

Acest lucru nu se putea realiza decât dacă una

din părți a avut acces la serverul celeilalte părți și a copiat fizic fișierele cu programe.”

CONSTATARE TEHNICO-ȘTIINȚIFICĂ - ORDA nr. 6933/27.08.2007

Valentin Cornățel, expert superior în cadrul DEC-ORDA, în interesul soluționării dosarului penal nr. 786/P/16.07.2007, urmare adresei Ministerului Public, Parchetului de pe lângă Tribunalul București înregistrată la ORDA cu nr. 7911/20.08.2007, precum și a rezoluției DGPMB-SIF din 23.07.2007 prin care s-a dispus în temeiul art. 112 și 113 C.p.p. efectuarea unei constatări științifice asupra codurilor sursă ale programelor HIPOCRATE înregistrate la ORDA în anul 2002 de către Romanian Soft Company, probelor prelevate prin intermediul Internet de către Romanian Soft Company, probelor prelevate prin intermediul Internet ridicate de reprezentanții SC Omnis Group SRL și depuse la dosarul cauzei, cu programul înregistrat la ORDA în 2003 de Omnis Group, cu programele înregistrate la ORDA în 2005 de Romanian Soft Company și cu probele ridicate de organele de poliție judiciară de la Spitalul de Urgență al MIRA „Prof. Dr. Dimitrie Gerota” se impun următoarele precizări:

„Concluzia privind analiza celor doua fișiere Grid.js (cod sursa Omnis Group RPC ORDA) și HTools.js (cod sursă prelevat de pe site RSC) este că specificațiile și documentarea codului sursă, topica instrucțiunilor, secvențialitatea procedurilor, numele de funcții și de variabile, precum și erorile ortografice din Grid.js (cod sursa Omnis Group RPC ORDA) se regăsesc în

HTools.js (cod sursa prelevat site RSC).

Din acest motiv se poate deduce ca Grid.js (cod sursa Omnis Group RPC ORDA) a fost folosit inițial și prin modificarea acestuia a rezultat HTools.js (cod sursa prelevat site RSC).

În concluzie, prin analiza fișierelor cod sursa Omnis Group RPC ORDA: Grid.js, Hdate.js, CalendarPopup.js, LeftSideMenu.js și fișierelor cod sursă prelevat site RSC: HTools.js, Hdate.js, CalendarPopup.js, LeftSideMenu.js aparținând elementelor de componență client, codul sursă Omnis Group RPC ORDA verificat se regăsește **în totalitate** în codul sursă prelevat de la RSC, fiind modificat sau completat cu funcționalități suplimentare.”

CONSTATARE TEHNICO-ȘTIINȚIFICĂ - ORDA nr. 7649/26.11.2007

„Referitor la obiectul rezoluției privind compararea programelor depuse la ORDA de către SC Omnis Group SRL, în anul 2003 la RPC ORDA, cu probele prelevate prin intermediul Internet ridicate de reprezentanții SC Omnis Group SRL de pe site-ul RSC, compararea a făcut obiectul unei constatări tehnico-științifice anterioare, pentru care a fost întocmit Raportul de Constatare Tehnico-Științifică nr. 6933 din 27.08.2007, ocazie cu care s-a constatat faptul ca fișierele Grid.js, ogDate.js, CalendarPopup.js, LeftSideMenu.js aparținând codului sursa Omnis Group și care sunt componente de acces și navigare ale interfeței client din aplicația ISIS.net fără de care aceasta aplicație nu poate funcționa, sunt regăsite în totalitate cu modificări sau completări de funcționalități suplimentare ca fișiere

cu numele Htools.js,

Hdate.js, CalendarPopup.js și LeftSideMenu.js în codul prelevat prin intermediul Internetului de pe site-ul www.rsc.ro și care sunt componente de acces și navigare ale interfeței client fără de care afișarea fișierelor descărcate nu este posibilă.”

RAPORT DE EXPERTIZĂ CRIMINALISTICĂ - Institutul Național de Expertize Criminalistice nr. 59/24.03.2008

„Fișierele „CalendarPopup.js” de pe CD-ul 3 „Omnis Group / ISIS.net” și de pe CD-ul 2, în litigiu, conțin linii de cod identice, atât din punct de vedere logic și lexical, cât și din punctul de vedere al erorilor de tehnoredactare.

Fișierele „LeftSideMenu.js” de pe CD-ul 3 „Omnis Group / ISIS.net” și de pe CD-ul 2, în litigiu, conțin linii de cod identice din punct de vedere logic și lexical.

Programele utilizate de pârâtă la data prelevării CD1 (08.06.2006) conțin linii de cod identice cu cele ale programului ISIS.net realizat de reclamantă.”

Încheierea de ședință din 11.06.2008, în dosarul nr. 10870/300/2005 de pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 București:

„Expertiza a fost întocmită în cauza, dar nu integral, datorită imposibilității obiective a expertului de a expertiza toate calculatoarele pârâtei, accesul la o mare parte dintre acestea fiind parolat de RSC.

De asemenea, imposibilitatea analizării tuturor

serverelor pârâtei a fost datorată și relei credințe a terțului RSC, care a refuzat în mod repetat să asigure accesul la serverele parolate, informațiile de pe acestea neputând fi expertizate.

Nu în ultimul rând, imposibilitatea expertizării tuturor datelor din calculatoarele pârâtei s-a datorat atitudinii reprezentantului RSC, care participând la efectuarea expertizei, în mod abuziv cu ocazia prelevării datelor de către expertul Dumitrașcu Marin a aplicat pe CD-ul conținând informațiile de expertizat o parolă de acces ce limitează interpretarea informațiilor copiate, în condițiile în care RSC nu deținea calitatea de parte în proces.”

RAPORT DE EXPERTIZĂ - ORDA NR. 1/23.06.2008 ÎN DOMENIUL DREPTULUI DE AUTOR ASUPRA PROGRAMULUI PENTRU CALCULATOR ISIS.NET

1. Aplicația ISIS.net este o operă originală de creație intelectuală în sensul art. 7 din Legea 8 /1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe.

2. Amprenta personală a autorului este constituită de istoricul dezvoltării sistemului (aspecte ce reies și din mediul SourceSafe), de standardele de dezvoltare interne, de denumirile de fișiere și direcțoare din proiect. Codul sursă include specificații, documentație și comentarii ale autorului, realizate conform standardelor interne de dezvoltare.

3. Fără existența aportului intelectual, așa cum a fost prezentat pe parcursul efectuării prezentei expertize, o astfel de aplicație software nu ar fi putut fi realizată.

4. Ținând cont de cele arătate în prezenta expertiză, putem afirma că programul pentru calculator ISIS.net a fost adus la cunoștință publică în sensul Legii 8 /1996, atât în faza de beta test, cât și în faza finală, funcțională, ce a permis comercializarea acestei aplicații.”

Rea credință, interese obscure sau doar incompetentă?

Analizând toate aceste expertize realizate în timp, să vedem la ce concluzii au ajuns organele de urmărire penală și mai ales judecătorii care au instrumentat și judecat flagrantul furt de inteligență.

REFERAT DE SCOATERE DE SUB URMĂRIRE PENALĂ - SUBCOMISAR FLORIN MINCĂ, DOSAR 6949/P/2004 (11.04.2006)

Din care se va putea constata cu ușurință mediocritatea unui lucrător de Poliție, care încasează salarii enorme și sporuri nemeritate din bani publici

La începutul raportului de scoatere basma-curată a celor doi pârâți, omul legii trece în revistă justificările acestora, inclusiv faptul că s-ar fi inspirat din programul Navision al Microsoft, chiar înainte ca acesta să fi fost cumpărat de compania lui Bill Gates. Dar prostia lui Mincă nu se oprește aici. Continuă cu preluarea din Raportul Stăncescu a mențiunii că pirații IT ar fi folosit de fapt tehnologii publice Microsoft.net, pe când această companie nu dezvoltă niciun fel de astfel de

produs ERP.

Mai mult, polițaiul se apleacă și asupra legislației privind drepturile de autor, interpretând-o într-un mod absurd, netemeinic, arbitrar și chiar hilar, lucru dezvăluit fără echivoc, doi ani mai târziu, de experții ORDA. Iată și câteva exemple edificatoare în acest sens:

„Cu privire la precizarea făcută de reprezentanții SC OMIS GROUP SRL că au primit un premiu în anul 2002 privind sistemul ISIS.net operă de creație proprie, menționăm că această aplicație a primit o mențiune din partea Microsoft European RAD Awards, dar pentru cea mai bună utilizare a tehnologiilor publice Internet, și deci nu ca o operă proprie de creație intelectuală originală. Precizăm că tipul de interfață grafică utilizată la programele menționate este de tip BROWSER... fiind compusă din grid-uri editabile... și a căror creație originală aparține companiei Microsoft.”

Altfel spus, Mincă acreditează ideea că dacă un inventator dezvoltă penicilina și creează un nou medicament pentru vindecarea tuberculozei, nu el este posesorul patentului, ci Sir Alexander Fleming, inventatorul penicilinei. Sau dacă un matematician dezvoltă o formulă inovatoare în domeniu, paternitatea aparține arabilor care au inventat cifrele folosite de acesta. Dar prostia cu epoleți nu se oprește aici.

„SC OMNIS GROUP SRL nu a dovedit că elementele reținute în expertiză ca fiind similare reprezintă o operă proprie de creație intelectuală...”

Care idee este preluată de la alt deștept între ghilimele, respectiv expertul în calculatoare (și nu în

programe de calculator - ceea ce este cu totul altceva) Ștefan Stăncescu. Și susținem asta, deoarece nu inventatorul trebuie să demonstreze că creația sa este originală, ci contestatarii acestuia - că n-ar fi.

Văzând aprecierile „științifice” ale gaborului Mincă, specializat nevoie mare pe probleme de proprietate intelectuală, este rândul Parchetului să pună concluziile finale privind furtul de inteligență comis de Dragoș Săracu și Irinel Lupei. Astfel, intră în scenă procurorul Nicoleta Bulgaru, din Parchetul de pe lângă Tribunalul București, personaj extrem de controversat promovat pentru merite deosebite de la Constanța. Unde, împreună cu fostul căpitan de Poliție Grigore Peșterău (astăzi avocat) a fost implicată în mai multe dosare penale privind confiscarea și dispariția misterioasă a unor importante cantități de mărfuri importate, fără a se putea dovedi că acestea fuseseră importate ilegal. Din lipsă de spațiu, nu ne vom opri asupra acestui personaj, limitându-ne la expunerea concluziilor la care a ajuns procurorul Bulgaru - după doar o săptămână de analizare a dosarului -, identice la literă cu declarațiile pârâților și referatul subcomisarului Mincă.

ORDONANȚĂ DE SCOATERE DE SUB URMĂRIRE PENALĂ ÎN DOSARUL 6949/P/2004 (19.04.2006) - procuror Nicoleta Bulgaru

La început, sunt preluate din nou aberațiile pârâților și așa-zisului expert Stăncescu, precum că produsele RSC dezvoltate de Săracu și Lupei au fost realizate pe baza programului Navision aparținând Microsoft, la vreme când compania americană nu deținea niciun fel

de produs de gen ERP și nu cumpărase compania daneză. Apoi, Nicoleta Bulgaru copiază concluziile lui Florin Mincă, nefiind capabilă să formuleze o opinie proprie, din lipsă de pregătire și expertiză. Spre sfârșitul ordonanței, fiindcă era necesară și o amprentă care să-i aparțină, procurorul încropește un mixaj din ce a înțeles din dosar (dar numai într-o anumită direcție) fără nici cea mai mică legătură cu realitatea:

„Omnis Group nu aduce alte probe care să denote că a elaborat programele pentru care a dobândit calitatea de autor (de parcă asta ar fi fost esența dosarului instrumentat, și nu furtul de proprietate intelectuală - n.n.), ca o creație de operă și deoarece nu poate proba că este autorul fișierelor analizate, Omnis Group acuză fără probe că a fost fraudată...”

Ceea ce susține vestitul procuror constănțean Bulgaru poate fi extrapolat cam așa. Un tată reclamă că fiul său a fost răpit. Depune plângere, prezintă documentele care îi sunt solicitate și se așteaptă ca oamenii legii să intre în acțiune și să-i găsească băiatul. Dar aceștia, nu și nu. De unde să știe ei că băiatul îi aparține cu adevărat tatălui? Pentru înlăturarea unor astfel de dubii, ar fi necesare probe ADN, declarații ale mamei, soacrei, socrului, ofițerului stării civile și preotului care i-a cununat, martorilor care au fost de față, precum și ale soției care să își asume, prin declarație pe propria răspundere, data la care a avut loc concepția. La care se adaugă declarațiile felcerului, preotului care a oficiat botezul, nașului care i-a tăiat moțul și așa mai departe. Abia apoi se vor apuca și polițiștii să caute persoana răpită, de astă dată în cunoștință de cauză. Cam așa funcționează logica organelor de urmărire penală în cazul de față.

La fel de interesantă este și o altă apreciere a expertei Nicoleta Bulgaru, din aceeași Ordonanță de scoatere de sub urmărire penală a celor acuzați de furt intelectual, care sună cam așa: „SC Omnis Group SRL a reclamat furtul de proprietate intelectuală a aplicațiilor de către foștii angajați, pentru a nu fi în situația de a pierde programatorii bine pregătiți și a bloca activitatea unei firme concurente, în speță SC RSC SRL”.

Ceva mai circumspect, sau mai degrabă doar copleșit de sarcinile de serviciu, prim procurorul Dragoș Nestor (un alt personaj implicat în numeroase scandaluri) se gândește aproape două luni până la contra-semnarea ordonanței Nicoletei Bulgaru de scoatere de sub urmărire penală a celor doi pârâți. Fără îndoială, neînțelegând câtuși de puțin despre ce este vorba în propoziție și neavând timpul necesar pentru a aprofunda subiectul, și acesta copiază din relatările pârâților și organelor care se dau de ceasul morții să mermelească fapta acestora, făcându-i nevinovați.

ORDONANȚĂ PRIM PROCUROR DRAGOȘ NESTOR, DOSAR 6949/P/2006 (9.06.2006)

„... toate aplicațiile în litigiu folosesc tehnologii Microsoft (care tehnologii folosesc alfabetul latin, dar nu li se contestă paternitatea - n.n.) publice de pe Internet și, prin urmare, nu sunt originale...”

Aplicațiile SC OMNIS GROUP SRL reclamate ca fiind copiate au caracter de notorietate și nu constituie inovație în domeniu... (chit că însuși Microsoft le-a decernat Premiul I pentru respectiva realizare - n.n.)”

Atât l-a tăiat capul. Adică, în opinia înaltului magis-

trat, toate programele inovatoare ce se bazează pe această tehnologie aparțin, de fapt, companiei multimiliardarului Bill Gates, nu-i așa? Este ca și când orice produs farmaceutic care are la bază penicilina, spre exemplu, ar aparține inventatorului acestei substanțe. Sau ca și când paternitatea tuturor motoarelor Diesel create de Rudolf Diesel la 1892 ar aparține acestuia. Potrivit savantei opinii a prim procurorului Dragoș Nestor, în aceeași categorie mai pot fi incluse: mersul pe jos, focul, apa caldă, roata și alte asemenea.

DECIZIA PENALĂ NR. 668 A CURȚII DE APEL BUCUREȘTI. DOSAR 16828/3/2007 (21.05.2008) - JUDECĂTOR VIORICA COSTINIU

Nimeni alta decât soția judecătorului de la Înalta Curte de Casație și Justiție, Florin Costiniu, implicat până în măduva oaselor în recentul scandal de corupție, împreună cu senatorul Cătălin Voicu și oamenii de afaceri Costel Cășuneanu și Marius Locic. Culmea, soții Costiniu ar fi specializați - printre altele - și pe probleme de proprietate intelectuală.

Fără a putea preciza de unde s-a inspirat, soția judecătorului aflat acum în vizorul DNA ajunge la o concluzie de-a dreptul abracadabrantă, diametral opusă majorității celor formulate de experții în cauză, cu excepția mascaradei Stăncesu. Ceea ce denotă că doamna ori a citit alt dosar, ori decizia i-a fost dictată de anumite interese obscure, pe care nici nu vrem să le bănuim.

„Din conținutul raportului de expertiză reiese că se

infirmă constatările experților ORDA cu privire la ponderea semnificativă a părților similare. Similitudinile pot proveni din utilizarea de tehnologii publice Microsoft.net.

Învinuitul... a precizat că modulele și funcționalitățile aplicației informatice ISIS.net se regăsesc parțial sau total și în alte aplicații informatice similare consacrate, precum și că ideile și conceptele pe care le-a acumulat pe parcursul formării sale ca profesionist, incluzând și activitatea anterioară au avut la bază noutățile în domeniul IT (tehnologia informației) puse la dispoziția publicului de către furnizori consacrați precum Microsoft. Aceste idei, concepte și tehnologii sunt publicate și prin Internet spre a fi utilizate de programatori de pe mapamond...

Intimata RSC, ulterior, a depus motive suplimentare de recurs, arătând următoarele:

Elementele de asemănare reținute... se datorează împrejurării că, atât programele SC OMNIS GROUP SRL cât și programele SC ROMANIAN SOFT COMPANY SRL au pornit de la o creație originală aparținând companiei Microsoft, pusă la dispoziția publicului, în mod gratuit, prin intermediul Internetului. În acest sens s-a reținut în expertiza în materia calculatoare că „zonele comune ale programelor includ o experiență notorie prezentată pe Internet, evidențiată de existența unui număr mare de aplicații asemănătoare”

Care tehnologii, la vremea comiterii pirateriei software, nu se aflau în proprietatea Microsoft, iar compania nu dezvolta astfel de aplicații. De asemenea, este extrem de ciudat modul în care s-a luat de bună concluzia unui expert în calculatoare (și nu în programe de calculator), fiind ignorate cele ale ORDA și a expertului-parte (specializat în programe de calculator). În

acest caz, ce nevoie mai are țara noastră de o instituție care să reprezinte drepturile privind proprietatea intelectuală, de vreme ce un judecător sau altul are propriile opinii în materie, cu mult dincolo de lege?

SENTINȚA PENALĂ NR. 130/F, TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA I PENALĂ, DOSAR 25165/3/2008 (4.02.2009)

Și această competentă instanță își însușește opinia absurdă a expertului Ștefan Stăncescu, precum că elementele reclamate ca fiind copiate au caracter de notorietate și nu sunt protejate de lege. Spunem absurdă din cel puțin două motive: 1. - fiindcă însăși Îngerul păzitor al țării noastre, Compania Microsoft, a recunoscut și premiat produsul OMNIS GROUP care ulterior a fost piratat și 2. - cât de notorii pot fi niște elemente preluate de la Microsoft, încât să apară și în programul ISIS.net și în cele realizate de SC RSC SRL absolut identic, la virgulă, cu tot cu amprenta programatorului, stângăciile de exprimare și greșelile gramaticale?

De prisos să mai amintim că această instanță n-a avut chef să țină cont nici măcar de Raportul de expertiză al ORDA nr. 1 din 23.06.2008, în care se arată negru pe alb ce reprezintă și cu ce se mănâncă „o operă originală de creație intelectuală, în sensul art. 7 din Legea 8 /1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe”.

Așadar, justiția a avut ocazia să cântărească, pe de o parte, între declarațiile părților și o expertiză a unui specialist în calculatoare și nu în programe de calculator ori drepturi de autor, iar pe de alta, între alte 3 (trei) Constatări tehnico-științifice, 2 (două) Expertize tehnice

judiciare, 1 (una) Expertiză criminalistică și 1 (una) Expertiză privind drepturile de autor. Și a ajuns la concluzia că părții și expertul în calculatoare au dreptate, în comparație cu opiniile celorlalți cu adevărat specialiști, care au susținut că produsul OMNIS GROUP a fost piratat. Totodată, robele negre n-au ținut cont de indicațiile circumstanțiale ale pirateriei, care demonstrează că o realizare software de asemenea anvergură nu poate fi realizată peste noapte, de o firmă cu unu, doi sau trei angajați.

ANEXA 3

MINISTERUL DE INTERNE
Direcția Medicală
Spitalul de Urgență al M.I.
„Prof. Dr. Dimitrie Gerota” București
Nr. 232 762/M din 19.06.2003

Către

DIRECȚIA GENERALĂ DE INFORMAȚII ȘI PROTECȚIE INTERNĂ

Avem onoarea de a vă adresa rugămintea ca în conformitate cu prevederile Ordinului Ministerului de Interne nr. 340 din 01.11.2002 privind donațiile și sponsorizările în Ministerul de Interne, de a aviza favorabil oferta de donație constând într-un sistem „software de management al activităților medicale” în valoare de 4.852.650.000 lei fără TVA (conform adresei nr. 31 din 18.06.2003, pe care o anexăm în copie) oferit de Fundația Medicală „Prof. Dr. Dimitrie Gerota” București.

Menționăm că acest software este necesar unității noastre pentru îmbunătățirea activității medicale deoarece se poate evidenția mai bine fluxul urmat de pacienții internați în spital, inclusiv costurile financiare, precum și activitatea de contractare și raportare la casa de asigurări.

Prin acceptarea donației se degreveză cheltuielile efectuate cu actul medical în contextul insuficienței fondurilor asigurate prin sistemul asigurărilor sociale de sănătate.

Anexăm alăturat în xerocopie un exemplar la adresa nr. 141.868 din 16.06.2003 a Direcției Comunicații și Informatică, în care sunt trecute concluziile acestora în urma testării și verificării produsului software ce urmează a fi primit ca donație.

Față de cele menționate mai sus vă rugăm să dispuneți

Cu deosebită stimă
DIRECTORUL SPITALULUI
Comisar șef medic
Dr. Roșu Viorel

ANEXA 3'

MINISTERUL DE INTERNE
DIRECȚIA COMUNICAȚII ȘI INFORMATICĂ

Către,

SPITALUL DE URGENȚĂ „Prof. Dr. DIMITRIE GEROTA”

Domnului comisar șef Viorel Roșu - directorul spitalului

Am onoarea a vă face cunoscut că în data de 06.06.2003, din partea Direcției Comunicații și Informatică au participat la prezentarea aplicației HIPOCRATE d-na cms. **Corina Artopolescu** și scms. Ovidiu Ursu.

Urmare a prezentării aplicației și a discuțiilor avute cu reprezentanții firmei dezvoltatoare și cu beneficiarii sistemului au rezultat următoarele:

- Aplicația a fost testată de către beneficiar. În urma testării a fost semnat un proces verbal de acceptanță în care au fost stipulate și modificările necesare funcționării la parametrii optimi ceruți de beneficiar.

- Produsul software a corespuns cerințelor existente la momentul respectiv, însă, datorită modificărilor apărute în legislație și specificul sistemului medical al apărării, acesta trebuie modificat conform cerințelor noi

apărute.

- În perspectivă, conform cadrului legislativ actual, anual și ori de câte ori este cazul, contractul cadru și raportările către casa de sănătate se modifică semnificativ, ceea ce implică o mișcare dinamică a acestei aplicații.

- Donația nu a inclus și predarea codului sursă ci doar dreptul de exploatare al aplicației. Acest lucru presupune că orice modificare cerută de beneficiar să poată fi executată decât de către dezvoltator (contra cost, desigur - n.n.).

- Aplicația permite funcționarea la distanță, lucru care se realizează și în prezent. Spitalul are două sedii care se află în alte localități și care sunt conectate la server-ul aflat la spital. În perspectivă se vor face conexiuni cu Policlinica M.I. și alte puncte ale Direcției Medicale aflate în teritoriu. Existența unei baze de date unice este impusă de necesitatea unei raportări unice.

- Prin specificul spitalului ce aparține sistemului medical al ordinii publice și apărării naționale, achiziția unui produs de pe piață implică modificarea și adaptarea conform acestui specific.

Cu deosebită stimă,

Șeful DIRECȚIEI COMUNICAȚII și INFORMATICĂ
Comisar șef
Ing. Constantin Grigore

ANEXA 4

Dreptul la replică solicitat cotidianului ZIUA de către SC RSC SRL, la data de 14.05.2007, și nepublicat din motivele arătate la Capitolul III.

Cotidianul ZIUA și-a câștigat un loc binemeritat pe piața media prin profesionalismul, acuratețea și codul deontologic înalt pe care îl respectă în fiecare articol publicat.

Plecând de la aceste premise dorim să facem câteva precizări privind articolul publicat la data de 14 mai 2007, vizând așa-zisa piraterie software a companiei RSC:

1. Cercetarea penală privind speța în cauză a fost finalizată de organele competente cu concluzia că fapta nu există.

2. Proprietarul OMNIS GROUP SRL a făcut o pasiune în a formula plângeri atât penale cât și civile, ajungând la performanța unui număr record de 270 de astfel de plângeri formulate împotriva polițiștilor, procurorilor, poștașilor și a tuturor categoriilor sociale care încep cu litera P. Îi înțelegem pasiunea excentrică pe care a dezvoltat-o și pe care o cultivă cu atâta perseverență.

3. Suntem absolut extaziați de grija pe care a avut-o autorul articolului, Dan Coste, în a prezenta cât mai echilibrat faptele, care sunt sacre și comentariile, care sunt libere. Redacția ziarului dumneavoastră trebuie să

se mândrească cu astfel de jurnaliști care dau dovadă de un înalt simț etic, de o profundă capacitate de analiză, ducând mai departe bunul nume al cotidianului ZIUA.

4. Singurul fapt care a fost demn de menționat în articol a fost invidia pe care ar fi avut-o Bill Gates față de realizările RSC. O să facem tot posibilul să îi aducem la cunoștință.

Pentru mai multe detalii vă stăm la dispoziție și vă invităm să ne contactați în viitor pentru a vă furniza informațiile necesare în demersurile dv. jurnalistice.

*Cu deosebită considerație,
Elisei Crăciun
Director General RSC*

ANEXA 5

Plângerea SC RSC SRL împotriva mea, formulată către Consiliul de Onoare al Clubului Român de Presă, în atenția președintelui Cristian Tudor Popescu.

RSC dorește să atragă atenția Consiliului de Onoare al Clubului Român de Presă asupra unor încălcări flagrante ale Codului deontologic al ziaristului pe care cotidianul ZIUA le promovează în unele din articolele sale.

E vorba despre articolele „Piraterie software la Spitalul Doctorului Moarte” apărut la data de 14.05.2007, „Piraterie la SRI și Interne” apărut la data de 5.06.2007 și „Pirații lui Vlădescu” publicat la 15.06.2007 în care se aduc grave prejudicii de imagine RSC.

Autorul demersului jurnalistic, Dan Coste, nu respectă articolul nr. 5 din Codul deontologic care stipulează că: „Ziaristul va da publicității punctele de vedere ale tuturor părților implicate în cazul unor păreri divergente. Nu se vor aduce acuzații fără să se ofere posibilitatea celui învinuit să-și exprime punctul de vedere... Ziaristul nu se substituie instituțiilor puterilor publice”. De asemenea, Dan Coste încalcă articolul 2 care prevede că „Ziaristul poate da publicității numai informațiile de a căror veridicitate este sigur, după ce în prealabil le-a verificat, de regulă, din cel puțin 2 surse credibile”.

Este regretabil faptul că ZIUA SRL, care este membru fondator al Clubului Român de Presă și membru al Consiliului de Onoare promovează astfel de comportamente care încalcă în mod grosolan dreptul la imagine. Mai mult decât atât, nici măcar dreptul la replică nu ne-a fost acordat, deși noi l-am solicitat, în urma publicării articolului „Piraterie software la Spitalul Doctorului Moarte”, în data de 14.05.2007.

Ne exprimăm indignarea că ZIUA SRL, prin calitatea de membru fondator al Clubului Român de Presă nu înțelege faptul că activitatea jurnalistică are o puternică latură de responsabilitate socială pe care orice jurnalist trebuie să și-o asume în mod activ.

Vă rugăm să luați măsurile pe care le credeți de cuviință într-o astfel de situație.

*Mulumesc,
Bogdan Savu
Director Executiv RSC*

ANEXA 6

Rețeaua muribunzilor

(Articol publicat în ZIUA, la 15 august 2006)

Escrocii au inventat metode prin care au ajuns să fure casele în care oamenii dorm liniștiți, cu actele de proprietate sub pernă. Infractorii recurg, pentru a-și șterge urmele, la oameni aflați pe patul de moarte, care după ce sunt folosiți își dau obștescul sfârșit. Nici cei care se trezesc fără case peste noapte, nici complicitii muribunzi habar n-au de planul escrocilor. Ticăloșii folosesc acte notariale false, emise chipurile în SUA, pe care le pun în valoare în România cu ajutorul unui notar. Apoi, bazându-se pe principiul cumpărătorului de bună-credință, escrocii devin proprietari legali ai caselor furate. În fața acestui lanț de ticăloșii în care sunt implicați oamenii care ar trebui să apere legea, Ministerul Justiției, Poliția și Parchetul se fac doar că anchetează. Păgubiții sunt obligați să-și ducă viața prin tribunale, încercând să recupereze casele ce le-au fost furate de sub nas. Ramificațiile escrocheriei se întind până la Spitalul Ministerului Administrației și Internelor „Prof. dr. Dimitrie Gerota” și Poliția Română. ZIUA vă prezintă cazul a doi pacienți care au vândut imobile în calitate de falși mandatar, în timp ce erau bolnavi de cancer în fază terminală și netransportabili. Beneficiarii acestor tranzacții sunt col. dr. chirurg Adrian Murea și Joseph Stark. Toate actele implicate în aceste

escrocherii au fost atestate ca valabile de notarul public Livia Alexandru. Dacă Stark a fost vârat după gratii, din cauza numeroaselor infracțiuni pe care le-a comis, de doctorul Murea, chirurg la Spitalul Ministerului Administrației și Internelor, nu se atinge nimeni. Nici de notarul care a aprobat vânzările odioase. Procurorii invocă faptul ca Ministerul Justiției nu și-ar da acordul pentru cercetarea ei.

Tranzacții pe patul de moarte

Totul a început când patru moștenitori cu domiciliul în străinătate au redobândit imobilul din șos. Kiseleff nr. 39. O clădire formată din trei corpuri și o suprafață de aproape 4.000 mp. La scurt timp, proprietatea a fost vândută de mandatarul celor patru, pe nume Ștefan Gavrilă, firmei HARDINCOM 2000 SRL, reprezentată de irakianul Ihab F. Abed. În aceeași zi, notarul public Livia Alexandru parafează această tranzacție și încă una, prin care proprietatea este vândută mai departe lui Joseph Stark. La prima vedere, totul pare legal. Însă realitatea este alta. Pentru că cei patru moștenitori n-au intenționat niciodată să-și vândă imobilul. Ci a fost vorba despre o escrocherie în care au fost folosite împuterniciri notariale false emise pe numele lui Ștefan Gavrilă, de notarul public american Shelly Schwartz din California. Aceste procuri nu puteau fi însă legale, deoarece niciunul dintre moștenitori n-a fost pe teritoriul SUA la data întocmirii procurii, iar documentul nu purta apostila necesară. În plus, Gavrilă avea vârsta de 75 de ani, era suferind de neoplasm și se afla internat la Spitalul MAI „Dr. Gerota”. De altfel, bătrânul a și decedat două săptămâni mai târziu, în tot acest timp nefiind transportabil. Mai precis, nu avea cum să ajungă în

biroul notarului Livia Alexandru (la 23 mai 2002). Cetățeanul irakian Abed figurează în documentele Poliției de frontieră ca intrat în țară în anul 1997, iar de atunci nu se mai dețin date cu privire la el. Pe deasupra, un pașaport pe numele acestuia a fost găsit acasă la Stark, cu ocazia percheziției domiciliare. Ar mai fi de adăugat că, deși familia decedatului împuternicit a insistat în repetate rânduri ca Spitalul MAI să-i elibereze dosarul medical al acestuia, încă n-a reușit să intre în posesia lui.

Doctorul Murea intră în horă

Cu doar două zile înaintea acestor două tranzacții mârșave, notarul Livia Alexandru autentifică alt contract de vânzare-cumpărare. De data aceasta între Graziela Wagner și Doina Ionescu Dumitrescu. Este vorba despre un alt imobil din București, de pe str. Emanoil Porumbaru nr. 75.

La semnarea actelor, vânzătoarea este reprezentată de împuternicitul Adrian Murea, un colonel chirurg la Spitalul MAI. Acesta s-a prezentat pe baza unei procuri date în fața notarului public Antonio Martinez din New York. Nici de această dată, împuternicirea nu conținea apostila necesară, doctorul militar nefiind în concediu în acea perioadă și cu atât mai puțin pe continentul american. Mai mult, acest Martinez nu există, iar o ștampilă având impresiuni digitale similare celei aplicate pe procură a fost ridicată de la domiciliul lui Stark, cu ocazia percheziției efectuate de drăguțele organe de poliție.

Ca să-l înfunde bine pe Stark - pentru că altă soluție nu exista - PICCJ, prin semnatura procurorului Alexandra Mihaela Șinc, „dispune disjungerea cauzei în

vederea continuării cercetărilor”. Pe de-o parte, notarul Livia Alexandru este trecut pe linie moartă, fiindcă Ministerul Justiției nu și-ar fi dat avizul pentru trimiterea ei în judecată. Pe de altă parte, procurorul Șinc nu reușește să stabilească cu exactitate contribuția lui Murea în comiterea faptei, scoțându-l basma-curată.

Altfel spus, colonelul folosește o procură falsă ca s-o escrocheze pe proprietara Graziela Wagner, ștampila utilizată este găsită la Stark acasă, dar între cei doi învinuiți nu poate fi stabilită vreo complicitate. Ba mai mult, nu se poate afla cine a falsificat documentele, cu toate că ștampilele au fost găsite la Stark acasă. Asta nu poate însemna decât că: ori procurorul Șinc crede tâmpite persoanele prejudiciate de cei doi, ori are niște interese bine determinate să le considere așa.

Escrocherie cu casa lui Sadoveanu

În 1988, Dragoș Rișcanu, având dublă cetățenie, română și elvețiană, cumpără un imobil într-o zonă privilegiată a Bucureștiului de la Ruxandra-Ioana Huch. Imobilul se află în strada Barbu Delavrancea nr. 47, sector 1. Și este compus din casă, garaj și teren în suprafață de 788,1 mp. Totul costă 300.000 USD. În bună înțelegere cu chiriașii, le oferă două apartamente la bloc și o garsonieră, încheind contracte de comodat pentru tot parcursul vieții lor, obligându-se să le achite toate cheltuielile de întreținere, ba chiar să le acorde și altfel de ajutoare materiale. Presa a comentat, la vremea respectivă, această înțelegere, având în vedere că una dintre doamne era chiar Profira Sadoveanu, soția scriitorului, care între timp a decedat. Un alt chiriaș era ginerele familiei Sadoveanu, fost director al Radiodifuziunii Române între anii 1928 - 1930.

Spre sfârșitul lui '98, Rișcanu a comandat o expertiză tehnică, cu intenția de a repara imobilul din str. Delavrancea, constatându-se gradul avansat de uzura. Tot atunci a aflat ca locuința era pe lista caselor memoriale, nu pe cea a clădirilor istorice de patrimoniu. A urmat o întreaga procedură, pe cale administrativă, spre a se elibera imobilul de sarcini, pentru a putea fi dărâmat și construit un altul. Au existat și procese, inclusiv cu Ministerul Culturii - cu toate că Sadoveanu nu locuise acolo decât cinci ani de zile -, dar în cele din urmă soluția definitivă a dat câștig de cauză noului proprietar.

Surpriza a venit în luna mai 2003, când, aflându-se la Constanța, Dragoș Rișcanu află de la asistenta sa că nu mai poate plăti impozitul pe imobilul pe care îl achiziționase. Motivul: nu-i mai aparține. Surpriza și mai mare a fost când a aflat că își vânduse casa unui colonel MAI. Nimeni altul decât chirurgul Adrian Murea de la Spitalul „Dr. Gerota”. Iar vânzarea, făcută prin intermediul unui împuternicit, a fost autentificată la un birou notarial din București. Biroul notarului Livia Alexandru, din str. Ion Câmpineanu nr. 23, bl. 10, sc. 3, ap. 72, sector 1.

Înmărmurit de ceea ce i se întâmpla, Rișcanu s-a adresat Camerei Notarilor Publici, solicitând prezența Liviei Alexandru cu dosarul de arhivă. De remarcat că purtătorul de cuvânt al acestei instituții se numește Alexandru Basarab Șinc, tatăl procurorului care avea să ancheteze cazul și să-l scoată pe Adrian Murea basma-curată.

Cu mare stupeoare, Rișcanu a aflat că, în 2002, în SUA, i-ar fi mandatat pe un anume Ștefan Macovei să-i vândă casa din București. Trecând peste faptul că nu auzise în viața lui de Macovei și de doctorul Murea, Rișcanu nici măcar nu mai fusese în America de cinci

ani. Din acest moment, păgubitul își începe propriile investigații, în paralel cu Poliția și PICCJ.

Lamurirea misterului

„Împuternicitul” Ștefan Macovei, fost cadrul activ în MAI, fusese de fapt pacientul dr. Murea, la spitalul ministerului. Iar bătrânul, bolnav tot de cancer - mare coincidență! - s-a „gândit” să-i vândă medicului său curant o casă de lux, înainte de a muri. Astfel că, la aproximativ două săptămâni după realizarea tranzacției prin care Rișcanu rămânea fără casă, și-a și dat obșteșcul sfârșit. Și deși era perfuzat și morfinat, aproape inconștient și netransportabil, potrivit documentelor false a reușit să ajungă la biroul notarial al Liviei Alexandru.

După propria parere, Rișcanu consideră că dr. Adrian Murea ar fi intenționat să vândă mai departe imobilul obținut prin această fraudă de proporții, următorul sau următorii cumpărători devenind de bună credință. Numai că acest lucru n-a fost posibil din următorul motiv. La semnarea contractului de vânzare-cumpărare între Rișcanu și Huch s-a plătit doar un avans, locuința rămânând grevată de privilegiul vânzătorului, până la achitarea întregii sume. Cumpărătorul a achitat restul banilor printr-o bancă din Elveția, dar privilegiul n-a mai fost ridicat, iar dr. Murea, ori cei care l-au manipulat, nu și-au mai putut pune în aplicare planul privind vânzarea succesivă a imobilului.

Rișcanu are cuvântul

„Astfel de escrocherii imobiliare sunt posibile într-o fereastră de oportunitate de numai un an de zile. După plătirea impozitului de către proprietarul de drept, aces-

ta este escrocat de mafioți, timp de un an efectuându-se mai multe vânzări succesive. Într-una dintre discuțiile mele cu dl. Murea, la trei luni după ce am aflat despre această tâlhărie imobiliară, îl întreb cum crede ca am să accept vreodată să fiu înșelat în asemenea hal, de vreme ce nu poate dovedi că a plătit pentru a cumpăra această casă. Îmi răspunde pe un ton egal, foarte stăpân pe sine: „Nici nu știți pe ce lume trăiți”. Mi s-a adresat cu o voce calmă, prietenească, aproape paternală, ceea ce - vă spun sincer - m-a îngrozit. S-a întâmplat pentru prima dată în viața mea când mi-a fost cu adevărat frică. Am ascultat un ofiter MAI, care mai este și medic chirurg, cum mă amenință voalat, aflându-se în cârdașie cu unul dintre cei mai mari escroci, și aici mă refer la Joseph Stark.”

Murea se crede victima

L-am contactat pe dr. MAI, iar acesta a pozat în postura de victimă din momentul în care a aflat despre investigația declanșată de ZIUA. „Ați văzut contractul de vânzare-cumpărare? Nu pot să vă spun câte necazuri am fost nevoit să suport din cauza acestei tranzacții. Bineînțeles că sunt de acord să ne întâlnim, ca să stăm de vorbă. Vă las chiar și telefonul meu mobil.”

L-am apelat pe Adrian Murea în cinci rânduri. Prima dată ne-a rugat s-o lăsăm pe mâine, că ne va suna el. N-a facut-o. A doua oară, a rămas pe joi. Pe urmă, ba se întâlnea cu niște prieteni, ba se afla în sala de operații, ceea ce ne-a dovedit ca demersul nostru jurnalistic era inutil. Mai așteptăm și astăzi să ne contacteze, având convingerea că dr. MAI are multe de ascuns.

Colonelul Nesterov amenință

Cum-necum, dr. Murea a reușit să înregistreze imobilul din str. Delavrancea pe numele său, cu toate că Poliția și Parchetul fuseseră atenționate în legătură cu o posibilă escrocherie. Cu trei săptămâni înainte, col. Nesterov, directorul Direcției de Cercetări Juridice din cadrul IGP a declanșat o anchetă secretă, cu scopul de a-l scoate basma-curată pe dr. Murea. La numeroasele sale insistențe, Rișcanu a aflat despre acest lucru chiar de la familia defunctului Macovei, ai cărui copii - încă o coincidență - sunt ambii lucrători SRI. Ancheta se afla în grija subcomisarului Cristian Ene. Rișcanu cere să fie primit și, după patru zile, ajunge într-un birou din sediul de pe Ștefan cel Mare, în compania a șapte polițiști. În continuare îl cităm din nou pe adevăratul proprietar al imobilului: „De la bun început le-am spus că exista date și indicii certe despre făptuitori. Au dat-o din colț în colț, spunându-mi că nu dețin informații pentru a afirma așa ceva, că nu există arhive și alte asemenea bazaconii. Ba mai mult, col. Nesterov mi-a recomandat că mai bine aș sta cuminte, acolo, în Elveția, împreună cu soția și copiii, că în România se întâmplă multe - ne poate da cineva cu ceva în cap. A continuat cu amenințarea că, dacă nu dau nu-știu-ce declarație, nu voi mai putea pleca din țară, deși eu am dublă cetățenie, română și elvețiană.”

Pensionat ca să scape de rigorile legii

Ulterior, Procuratura a făcut dovada că înputernicirea prin care defunctul Macovei ar fi vândut imobilul lui Rișcanu este falsă, la fel ca și pretinsa semnătură a proprietarului Dragoș Rișcanu. În SUA nu exista un notar cu numele

Helene Nilson, care ar fi autentificat înputernicirea, și nici un Departament Richmond în Statul New York. De asemenea, conform expertizei grafologice a Institutului de criminalistică din cadrul IGP, „semnatura în litigiu depusă la poziția... ”a contractului de vânzare-cumpărare nr. 424/4.10.2002 nu a fost executată de Macovei Ștefan”.

„Din acest moment a apărut o disensiune între controversatul polițist Nesterov și subordonatul său, Ene, mai relatează Rișcanu. Colonelul a pus mâna pe dosar, zicând că va rezolva el situația, numai că subalternul Ene s-a opus, invocând faptul că lucrarea lui îi fusese repartizată. Pentru faptul că îmi fusese amenințată familia, l-am atenționat pe col. Nesterov că voi apela la trusturi de presă occidentale, ca să scrie despre acest subiect fascinant. Polițaiul s-a înmuiaț atunci și m-a rugat să nu fac asta, că va rezolva el problema. După o săptămâna, deși vorbisem la telefon în urmă cu doar trei zile, am aflat ca Nesterov se pensionase”.

(Astăzi face parte din conducerea Poliției Comunitare a sectorului 2, încasând pe lângă pensie și un salariu frumos din banul public)

Amanunte „picante”

Am încercat să luăm legătura cu notarul public Livia Alexandru, la sediul acesteia din str. Ion Campineanu nr. 23. La adresa respectivă am dat peste o firmă ce se ocupă de sisteme de ventilație, care habar n-avea despre vreun notar public. După mai multe investigații am descoperit că Livia Alexandru a încercat să-și piardă urma, schimbându-și în secret sediul în str. Mr. Alex. Câmpianu nr. 66, bl. 37, ap. 4, sect. 1. Între timp, am mai aflat unele aspecte ce ridică și mai multe semne de întrebare la adresa persoanelor implicate în aceasta

escrocherie imobiliară. Iata câteva exemple: Familia defunctului Macovei a depus plângere penală împotriva dr. Murea, însa ulterior și-a retras-o, în mod subit.

Camera Notarilor Publici ar fi ajuns la concluzia, după propriile investigații, că Livia Alexandru este absolvită de orice vinovație.

În toate dosarele penale și mai ales în cele civile, prin care Dragoș Rîșcanu a încercat să redevină proprietarul propriului imobil, s-au dispus amânări peste amânări, astfel încât cauza să rămână în suspendare. Între timp, dr. Adrian Murea a încercat o nouă manevră gen SF.

Manevre obscure

Văzând că nu poate vinde imobilul al cărui proprietar ajunsese în mod fraudulos, „dr. MAI” a simulat încheierea unui contract de împrumut fictiv cu loana Simona Diaconescu, domiciliată în str. Schitu Măgureanu nr. 17, ap. 10, sector 1. Vezi Doamne, pensionara, care abia își poate duce bătrânețile de la o zi la alta, i-ar fi împrumutat chirurgului suma de 250.000 USD. Iar cum acesta nu i-a returnat banii, s-a adresat instanțelor de judecată, șase luni mai târziu. La primul termen, debitorul, prin apărător av. Calina Terzi, recunoște datoria fără a protesta în vreun fel, soluția de restituire a banilor rămânând irevocabilă. La sfârșitul lui aprilie 2006, Judecătoria sectorului 1 încuviințează executarea silită asupra imobilului din str. Barbu Delavrancea nr. 47, în favoarea creditoarei Diaconescu, deși locuința se afla în litigiu, datorită modului fraudulos în care ajunsese în proprietatea dr. MAI. Intenția filierei imobiliare era clară, și anume aceea de a înstrăina cât mai repede proprietatea furată, pentru a complica și mai

mult lucrurile. Avocații acestei mafii știu foarte bine că, pentru a suspenda executarea silită, cel care solicită acest lucru trebuie să depună o cauțiune de 10% din valoarea imobilului. Cu alte cuvinte, proprietarul tâlhărit este obligat de lege să scoată alți bani din buzunar, datorită unei justiții strâmbe și a unei legislații absurde.

Ar mai fi de menționat că, în anul 2000, între dr. Adrian Murea și Elena Diaconescu de astă dată, locuind la aceeași adresă - din str. Schitu Măgureanu nr. 17 - cu ruda sa Simona Ileana, a mai existat un contract de împrumut, probabil tot fictiv. De asta dată, „dr. MAI” i-a împrumutat femeii suma de 50.000 USD, aceasta gajând cu propriul apartament.

(În continuare, comisarul șef chirurg Adrian Murea a mai încercat o dată să înstrăineze imobilul, dar pasiența nu i-a ieșit)

Tentaculele mafiei

La 25 ianuarie 2006, cauza privind această tâlhărie imobiliară pe față a fost declinată către DNA, dar procurorii instituției, în mod ciudat, nu se grăbesc să finalizeze investigațiile. În același timp, Rîșcanu încearcă să obțină judecarea cauzei pe civil - aceasta fiind suspendată -, pentru a-și recupera proprietatea, numai că este mereu amânat. Pretextul constă în faptul că se așteaptă de la Parchet o adresă, din care să rezulte că s-a început urmărirea penală și împotriva notariței Livia Alexandru. În Codul de procedura civilă există o reglementare conform căreia instanța poate judeca o cauză pe civil, avându-se în vedere prejudiciul creat, numai că nimeni nu ține cont de ea. În aceasta situație suntem îndreptățiți să credem că tentaculele filierei escrocilor imobiliari se întind și în Justiția Română,

ca să nu mai vorbim despre organele de cercetare penală, respectiv Poliția și Parchetul.

Joseph Stark, infractor internațional

Numele acestui personaj este bine cunoscut în SUA, România și alte țări, pentru tot felul de înșelăciuni, de la escrocarea a numeroși cetățeni care doreau să lucreze în străinătate, la înșelăciuni cu documente bancare întocmite de bănci inexistente, până la furtul și vânzarea succesivă, tot pe bază de acte false, a unor imobile de mare valoare. A făcut pușcărie în 1981 pentru furt calificat. În 1997 a mai executat o pedeapsă de doi ani, după care a revenit în forță. Conform rechizitoriului procuraturii, fiind recidivist, a mai primit patru ani de detenție, „pentru infracțiunea prevăzută de art. 215 Cp” - înșelăciune. S-a dispus arestarea sa provizorie, în lipsă, la 29.07.2003, această măsură prelungindu-se, prin încheieri succesive, până la 25.03.2004. Înainte de a fi dat în urmărire generală, Stark a reușit să-l jefuiască pe însuși MS Regele Mihai I, de un teren în cartierul Primăverii.

În anul 2003, FBI formulează o cerere către Poliția Română, aducând la cunoștința autorităților noastre că cetățeanul Joseph Stark este urmărit în SUA, pentru escrocherii cu opere de artă. La acea ora, escrocul locuia în cartierul Cotroceni. După ce a fost filat câteva săptămâni, i s-a făcut o percheziție la domiciliu, în mașina de spalat găsimdu-se mai multe ștampile false, pașapoarte, împuterniciri notariale falsificate și contracte de vânzare-cumpărare ale unor imobile din București. Este dus la Poliție, cerându-i-se să dea o declarație, dar versatul individ refuză, invocând lipsa apărării. Și cum avocatul său se afla, chipurile, la

Brașov, este eliberat de drăguții de polițiști, după circa trei ore, urmând să se prezinte a doua zi, împreună cu apărătorul.

Cum era și de așteptat, omul a dispărut fără urmă. A mai trecut astfel ceva timp, până când Stark a fost identificat și reținut definitiv la punctul de trecere a frontierei Borș, de unde a fost ridicat și pus în cătușe, la sfârșitul anului trecut.

Doctor Moarte

(Articol publicat în ZIUA, la 30 august 2006)

Col. dr. Adrian Murea, de la Spitalul de Urgență al Ministerului de Interne „Prof. Dr. Dimitrie Gerota” a făcut afaceri imobiliare cu doi bolnavi de cancer. Aceștia au decedat la două săptămâni după ce le-a fost folosită identitatea, pentru furtul a două imobile. Maleficul personaj în halat alb și-a maltratat propriul copil și pe mama acestuia, ca apoi să-i fure automobilul socrului său. Fiind protejat de factori importanți din Poliția Română și din Parchet, după ani de zile escrocul de la Interne continuă să se plimbe cu Mercedesul, râzând păgubiților în față. Murea locuiește fără niciun drept într-o casă de protocol a RA APPS, cu toate că are un apartament proprietate personală, de patru camere. Colonelul este atestat ORNISS, având acces la secrete de stat și militare, cu toate că e suspect de instabilitate psihică. În ciuda tuturor anchetelor declanșate de diverse parchete, „Doctorul Moarte” a fost scos basma-curată, dispunându-se neînceperea urmăririi penale (NUP) împotriva sa. În capul listei protectorilor se află procurorul Alexandra Mihaela Șinc, de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a României.

Asupra uneia dintre mafiile imobiliare din România, în care „dr. MAI” are implicații majore, ZIUA s-a aplecat pe larg în articolul „Rețeaua muribunzilor”, din 15 august anul curent. Între timp ne-am continuat investigațiile jurnalistice, fiind în măsură să prezentăm opiniei publice o serie de alte date și indicii care atestă - fără putință de tăgadă - că locul lui Adrian Murea nu este în viața publică, ci undeva în spatele gratiilor. De asemenea, într-o țară normală, protectorii săi ar trebui să-i țină de urât. Facem mențiunea că mafia imobiliară la care ne referim nu va fi nici de această dată demascată în totalitate, datorită volumului mare de informații, mărturii, probe, date și indicii pe care le deținem, în activitatea rețelei fiind implicate peste o sută de persoane. Numărul proprietăților pe care această filieră (după părerea noastră cea mai vastă ce acționează pe teritoriul României) a pus ochii se ridică la peste 115 imobile. Păgubiții sunt cetățeni români din țară și diaspora, dar mai cu seamă Statul Român, care este proprietarul imobilelor nerevendicate de foștii proprietari, pe care mafia le-a înhățat cu acte false. În ciuda tuturor dovezilor ce confirmă afirmațiile pe care le-am făcut până aici, vestita noastră Procuratură n-a reușit să identifice decât un singur învinuit, în persoana lui Joseph Stark, pe numele său de botez Enel Iosif Stark. Iar de la arestarea acestuia au trecut aproape trei ani, timp în care s-au depus eforturi conjugate pentru mușamalizarea faptelor penale, în așteptarea prescrierii acestora.

Primul muribund, samsar imobiliar

În articolul „Rețeaua muribunzilor” dezvăluiam cititorilor, din datele obținute indirect de la „inocentul”

Minister Public - PÎCCJ, cum a fost furat imobilul din București, Șos. Kiseleff nr. 39, Sector 1. Prin acte notariale false eliberate de un notar inexistent din SUA, împuternicitul Ștefan Gavrilă a vândut proprietatea a patru moștenitori din străinătate firmei unui irakian. Despre Ihab F. Ahbed, autoritățile române nu mai știu nimic din anul 1997, când acesta ar fi intrat în țară. În aceeași zi și la același notar public - este vorba despre Livia Alexandru -, imobilul a fost vândut de arab lui Joseph Stark, acesta din urmă devenind, chipurile, cumpărător de bună-credință.

Numai că, la data semnării contractului de vânzare-cumpărare, Gavrilă se afla în fază terminală, suferind de neoplasm, după ce fusese pacientul „Doctorului Moarte”, în Spitalul MAI. Cu ceva timp înainte, după cum ne-a declarat fosta concubină a lui Murea, s-ar fi petrecut un fapt de un sadism revoltator, pe când bătrânul se afla internat în spital. Fiindcă Gavrilă n-a avut bani să-i dea colonelului care-l îngrijea drept mită, acesta l-a transportat cu o mașina acasă, luându-i câteva tablouri de pe pereți. La două săptămâni după ce identitatea pacientului de 75 de ani a fost folosită pentru perfectarea escrocheriei, acesta a decedat, inconștient de ceea ce se întâmplase.

Potlogarie de col. dr. în Ministerul de Interne

Cu doar două zile înainte de autentificarea actelor notariale privind furtul imobilului din Șos. Kiseleff nr. 39, „dr. MAI” mai comitea o potlogarie. El semna, de astă dată în calitate de așa-zis împuternicit al moștenitoarei Graziela Wagner din America, un contract prin care vindea Doinei Ionescu Dumitrescu imobilul din str. Emanoil Porumbaru nr. 75 (fostă Câmpia Turzii). Actele au fost

întocmite tot la biroul notarial al Liviei Alexandru, împotriva căreia nici până în ziua de azi nu s-a declanșat vreo investigație de către organele abilitate ale statului. Numai că procura folosită de Murea, eliberată de notarul public Antonio Martinez din New York, SUA, era de asemenea falsă, notarul fiind inexistent.

Și în această escrocherie, inocenta procuratoare Alexandra Mihaela Șinc n-a reușit să stabilească cu exactitate contribuția „dr. MAI” în comiterea faptei, dispunând NUP în cazul acestuia. Aici ar mai fi de menționat faptul că Alexandra este fiica notarului public Alexandru Basarab Șinc, purtătorul de cuvânt al Camerei Naționale a Notarilor Publici din România. Personaj el însuși implicat în legalizarea dubioasă a unor acte de vânzare-cumpărare prin intermediari, a unui apartament din imobilul din Str. Emanoil Porumbaru nr. 12. Această tranzacție a fost pusă la cale de o altă rețea imobiliară, coordonată de cuplul Anton Stan și Carmen Anghel, despre care ZIUA a scris în zilele de 30.07.2005 și 7.09.2006.

Al doilea muribund, samsar imobiliar

În anul 2003, Dragoș Rîșcanu s-a trezit că nu mai este proprietar pe casa din str. Barbu Delavrancea nr. 47, pe care o cumpărase de la fostul proprietar cu acte în regulă. Noul proprietar: nimeni altul decât „Doctorul Moarte”. Din dosarul cauzei a reieșit că Rîșcanu, pe când se afla în SUA, l-ar fi mandatat pe Ștefan Macovei să-i vândă imobilul. Actul respectiv ar fi fost întocmit la notarul public Helene Nilson, Departamentul Richmond, Statul New York, SUA. Ulterior, Macovei - care suferea de neoplasm, se afla în fază terminală, era netransportabil, semiconștient și morfinat în permanență - i-ar fi

vândut casa medicului sau, Adrian Murea, care se îngrijise de sănătatea lui. Atât de bine, încât bătrânul a decedat două săptămâni mai târziu, exact la fel ca și Ștefan Gavrilă. Actele false de vânzare-cumpărare au fost autentificate tot la notarul Livia Alexandru.

Ulterior s-a dovedit că procura americană era cât se poate de falsă, pe teritoriul SUA neexistând un notar cu numele de Helene Nilson și nici măcar Departamentul Richmond în Statul New York. De asemenea, proprietarul Rîșcanu a demonstrat că nu trecuse oceanul în ultimii cinci ani. Chiar și în această situație, având orbul găinilor, aceeași procuratoare Șinc n-a putut reține vreo complicitate a „Doctorului Moarte” în afacere. De această dată a dispus disjungerea cauzei, pentru a trage de timp și a scapa de răspundere. Nici în privința notarului Livia Alexandru nu s-a putut dispune vreo măsură, vezi Doamne deoarece Ministerul Justiției nu și-ar fi dat acordul (dacă l-a cerut cineva) pentru cercetarea acesteia. Lucru care nu s-a petrecut, în mod cu totul ciudat, nici până în prezent.

Murea nu și-a dorit copilul niciodată

Nicoleta Mirela Nunweiler, fiica fostului fotbalist Lica Nunweiler, l-a cunoscut pe „Doctorul Moarte” din copilărie, dar relația intimă cu acesta a început în 1998. Concubinajul s-a desfășurat ulterior într-un apartament din Intr. Av. Theodor Iliescu nr. 72, casă de protocol a statului deținută de tatăl lui Murea, Victor, în mod ilegal, deoarece mai avea un apartament de patru camere, proprietate personală, în str. Turda nr. 94 B, etaj 1, ap. 5.

Urmare a relației dintre cei doi este micuțul Andrei Nicolas Murea Nunweiler. „Dr. MAI” și-a recunoscut fiul la 15 zile de la naștere, pentru că nu și-a dorit copilul

niciodată. Concubinajul dintre cei doi s-a stricat în decembrie 2001, după moartea lui Victor Murea, fost ministrul al petrolului și gazelor pe timpul comuniștilor, ulterior prefect de Buzau și primar de Tg. Jiu, un foarte apropiat al lui Ion Iliescu.

Nu demult, „Doctorul Moarte” a făcut schimb de locuință (tot ilegal) cu Ioana Moldovan, cunoscuta actriță care cochetează cu televiziunea. Pentru cele două camere din Intr. Av. Theodor Iliescu nr. 72 a primit alte trei camere, plătind și un bonus de 15.000 de euro. Lui Moldovan i-a trebuit apartamentul lui Murea, pentru că în același imobil mai cumparase unul și dorea să-și întregască proprietatea. N-ar fi exclus ca între timp, ambii să fi cumparat - cu complicitatea conducerii RA APPS - cele două locuințe la prețuri derizorii.

Un odios in halat alb

În continuare ii vom da cuvântul Mirelei Nunweiler, care s-a destăinuit reporterilor ZIUA:

„Am renovat apartamentul din Str. Turda din banii mei - 16.000 USD - cu gândul că ne vom muta acolo, pentru că în Intr. Av. Iliescu era igrasie până la jumătatea pereților. La 28 august 2001, tatal mei i-a acordat lui Adrian dreptul să circule cu automobilul său, Mercedes E Clase, în valoare de 30.000 de euro. Singura condiție pusă de tata a fost ca mașina să fie garată în fiecare noapte în garajul nostru, deoarece locuim pe aceeași strada, iar Murea n-avea garaj. La data de 29 martie 2002, după ce cu o noapte înainte nu mai adusesse mașina în garaj, ca până atunci, Adrian i-a spus surorii mele că Mercedesul fusese furat și că trebuie să declarăm incidentul la Poliție. În aceeași zi, pe la orele prânzului, am fost dată afară din casa lui cu

Poliția, pe motiv ca n-am nici un drept să locuiesc acolo. N-am avut ce face, mi-am luat copilul și m-am dus la tata. Vreau să vă spun că Adrian s-a purtat întotdeauna îngrozitor cu fiul său. Când se întâmpla să plângă aprindea toate cele patru ochiuri ale aragazului și ținea copilul deasupra flăcărilor, arzându-l la tălpi. Alteori îl așeza între două boxe mari și dădea muzica la maximum, ca să-l liniștească. E clar că micuțul se înroșea, se învinețea și plângea până nu mai putea.”

Hoț acoperit de Poliție și Parchet

Dupa trei luni de la dispariția automobilului cu numărul de înmatriculare B-74-NEC, a apărut un act notarial, autentificat la același notar, Livia Alexandru, prin care Lica Nunweiler ar fi vândut Mercedesul „Doctorului Moarte”. Prin complicitatea unor lucrători de poliție din str. Logofat Udriste, mașina a fost înmatriculată cu numărul B-90-AVM (Adrian Victor Murea). La data semnării în fals a contract de vânzare-cumpărare, proprietarul de drept al Mercedesului se afla internat în Spitalul de Urgență Floreasca, în urma unei crize de colică renală.

Dupa o „competent” investigare a problemei, Parchetul consideră că nu există suficiente probe constitutive pentru declanșarea urmării penale a „dr. MAI”, lăsându-l pe acesta în libertate. Ba mai mult, mașina este sechestrată la un moment dat la vama Borș, pe când se încerca scoaterea ei din țară de niște persoane dubioase. În mod cu totul paradoxal, Mercedesul este restituit lui Adrian Murea, iar nu proprietarului de drept, Lica Nunweiler. Ulterior, total lipsit de imaginație, „Doctorul Moarte” fabrică un alt număr de înmatriculare (B-83-AVM), spre a se pierde urma automobilului. Nici

până la această oră, în sarcina numitului Murea nu s-a reținut vreo vinovație privind furtul mașinii prin fals și uz de fals. Cu toate acestea, deși Mercedesul figurează în continuare ca furat, „dr. MAI” se duce cu mașina respectivă la serviciu, în baza unei declarații pe proprie răspundere dată la Poliție.

Instabil psihic, dar posesor de certificat ORNISS

„De când ne-a dat afară din casa cu Poliția, n-a venit la noi ca să-și vadă copilul, ci doar ca să mă bată, povestește Nicoleta Mirela Nunweiler în continuare. Până acum am scos zeci de certificate medico-legale, pe care le-am depus la parchet și judecatorie, dar degeaba. Adrian este mult prea bine protejat de Justiția Română. M-a bătut pe stradă, în piață, în magazine, cu martori și fără martori. De peste trei ani de zile, nimeni nu vrea să facă lumină în acest dosar. La un moment dat și-a scos certificat medical, care atestă că a avut un moment de rătăcire care a durat trei luni de zile. Certificat care, în realitate, i-a fost adus acasă, după ce a dat un telefon. În baza acestui fals a scapat de acuzațiile privind vătămarea mea corporală. Nu pot să-mi imaginez cum un astfel de om, cu care am avut neșansa vieții de a mă combina, poate fi colonel la Ministerul de Interne și posesor de certificat ORNISS.”

Pentru lămurirea celor neavizați se cuvin câteva precizări. Accesul la informațiile clasificate este permis anumitor persoane care dețin acest certificat de securitate sau autorizație de acces. Potrivit legislației, ORNISS eliberează asemenea documente, în urma unor anchete complete, care includ: biografia solicitantului, loialitatea, obiceiurile, relațiile și discreția acestuia, conduita profesională și socială, precum și concepțiile

ori modul de viață ale soțului/soției sau concubinului/concubinei persoanei ce solicită certificat ORNISS. Comentariile privind modul în care „dr. MAI” a obținut aceasta „distingție” sunt de prisos.

Încă o pacientă decedată în condiții dubioase

„Doctorul Moarte” a mai avut în îngrijire o bătrână fără rude, care locuia în Str. Lacul Tei, într-un apartament de trei camere. Era o doamnă deosebită, care avea în casă multe bunuri de mare valoare. Nicoleta Mirela Nunweiler îi ducea săptămânal de mâncare, colonelul MAI sperând că femeia va muri în curând și va rămâne proprietar asupra bunurilor ei. Numai că bătrâna nu mai murea, spre disperarea lui Murea. „Adrian s-a gândit că e vremea să-i pregătească femeii un cocktail - așa spune el -, ca să-i dea o mână de „ajutor”, ne-a declarat mama copilului. Și pe mine m-a amenintat timp de doi ani de zile cu așa ceva. Zicea că o să mă înțepe cineva pe strada sau la piață, că el nu-și murdărește mâinile, iar după șase ore sufăr un atac de cord și mor. Când eu nu m-am mai îngrijit de bătrână, după ce Adrian m-a dat afară din casă, la șase luni diferență femeia a murit de atac de cord. Nu-mi amintesc cum o chema, dar se poate afla, pentru că știu adresa exactă la care a locuit până în ultima clipă a vieții”...

ANEXA 7

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR
DIRECȚIA INFORMARE ȘI RELAȚII PUBLICE
SERVICIUL COMUNICARE PUBLICĂ

București, 6 noiembrie 2006

Către,

Cotidianul ZIUA

- În atenția redactorului Dan Coste -

Urmare a articolului cu titlul „Doctor Moarte” publicat în cotidianul ZIUA la data de 31 august a.c., Serviciul Comunicare Publică al Ministerului Administrației și Internelor este împuternicit să facă următoarele precizări:

Aspectele semnalate în articolul sus-menționat, precum și în sesizarea transmisă de dumneavoastră Ministerului Administrației și Internelor au făcut obiectul unor verificări efectuate de reprezentanți ai Corpului de Control al MAI, care au avut ca rezultat final concluzia că dr. Murea Adrian - medic chirurg în cadrul Spitalului „Prof. Dr. Dimitrie Gerota” nu a comis abateri de la deontologia profesională, îndeplinindu-și sarcinile de serviciu conform reglementărilor interne în vigoare.

De asemenea, în legătură cu acuzațiile formulate la adresa acestuia, dat fiind faptul că Parchetul de pe

lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parchetul de pe lângă Tribunalul București au efectuat cercetări și au dispus soluții de scoatere de sub urmărire penală și respectiv de neîncepere a urmăririi penale, competența de reverificare a acestora excede instituției noastre...

SERVICIUL DE COMUNICARE PUBLICĂ

Semnat indescifrabil

CUPRINS

Microsoft Ireland Operation Limited.....	pag. 5
PREFAȚĂ.....	pag. 7
CAPITOLUL I	
Dacă nu ești parte a soluției, ești parte a problemei.	pag. 13
Ticălosul protocol.....	pag. 14
Parteneriat de taină.....	pag. 19
Arbitru strategic omnipotent al pieței IT românești...	pag. 22
CAPITOLUL II	
Cum să mori cu dreptatea-n mână.....	pag. 29
Nedumeririle unui jurnalist de investigații, meserie aflată pe cale de dispariție în România.....	pag. 33
Piraterie software	pag. 33
Fonduri Phare folosite la furt	pag. 34
Șueta la o cafea	pag. 35
Corupție la nivel înalt	pag. 36
Declarații și expertize.....	pag. 36
CAPITOLUL III	
Capo di tutti capi.....	pag. 39
Complicii piraților IT.....	pag. 43
Ce este OLAF și ce vrea el.....	pag. 44
„Hoțul” strigă hoții!.....	pag. 46
Cum să-i închizi gura jurnalistului incomod.....	pag. 47

CAPITOLUL IV

Drepturile de autor sunt călcate zilnic în picioare..	pag. 51
Manipularea poștei.....	pag. 55
Replica Microsoft România.....	pag. 56

CAPITOLUL V

Nesimțite minciuni ministeriale.....	pag. 61
Adevărata față a Microsoft.....	pag. 63

CAPITOLUL VI

Microsoft în citate.....	pag. 70
Concluzii la ultima oră.....	pag. 73
Metamorfoza negrului în alb.....	pag. 75
Investigația jurnalistică continuă.....	pag. 76

ANEXE	pag. 79
--------------------	---------

ANEXA 1

Plan de măsuri al Grupului Operativ Central.....	pag. 81
La servicii secrete suntem pe locul trei, după americani și englezi.....	pag. 83
Predoiu racolează agenți secreți	pag. 84
Lustrația, singura soluție	pag. 85
Servicii secrete cu care ne mândrim.....	pag. 86

ANEXA 2	pag. 89
----------------------	---------

Expertize și constatări cu duimul.....	pag. 90
Rea credință, interese obscure sau doar incompetență.	pag. 97

ANEXA 3	pag.107
----------------------	---------

ANEXA 3'	pag. 109
-----------------------	----------

ANEXA 4	pag. 111
----------------------	----------

ANEXA 5	pag. 113
----------------------	----------

ANEXA 6

Rețeaua muribunzilor.....	pag. 115
Doctor Moarte.....	pag. 127

ANEXA 7	pag. 137
----------------------	----------

Dan COSTE - jurnalist de investigații

Experiență profesională: 20 ani de presa de investigații, reportaje, analize, știri.

Ziarist de presă scrisă postdecembristă, membru al Federației Internaționale a Jurnaliștilor și membru fondator al Asociației Jurnaliștilor Generația '90.

1990 – redactor principal „Dreptatea”

1991 – redactor „România liberă”

1992 – redactor, șef secție social-economic revista „Tinerama”.

2002 – reporter special „Ziua”

2008 – redactor șef secție social ziarul „UNU”

2009 - reporter special de investigații „Cotidianul”

2010 - freelancer în media de investigații.

Concomitent, colaborator sau coordonator al publicațiilor „Timpul Capitalei”, „Realitatea Românească” (al sindicatelor), „București”, „Senzații tari”, „Ea despre Ea”, „Ion Cristoiu și Max Bănush vă recomandă”, „Curentul”, „Revista culinară”, „Povestiri pentru Acasă”, „Evenimentul zilei”, „România Express”, „Reporter special”, „Incisiv de Prahova”, radio „Tinerama”, „Q Magazine”, „Ziarul de Investigații”, „Agenția de Investigații Media” etc.

Autor a peste 60 de romane polițiste, de aventuri și dragoste, la care se adaugă zeci de broșuri educativ-distractive, cărțile „Fenomenul contrafacerilor în România” (3 volume - coordonator), „Ghidul consumatorilor”, „Zbor blestemat - În numele lui Allah, ucide!” (prima carte apărută după 11 septembrie 2001) ș.a.

Participant, în februarie 2007, la un training de o săptămână organizat la Bruxelles de OLAF (Oficiul European de Luptă Antifraudă).

Adresa electronică: danionescu20002000@yahoo.com